

Pop Rock

Nr.15 (62)
aprilie 1992

&

Show

Bruce
Springsteen

revine

Impresii de la Stud Fest '92 (I)
Patrick Bruel si Jacques Dutronc
doi solisti
Screaming Jets
David Bowie si Tin Machine

Huey Lewis And The News
Program si topuri
de la Radio-Contact
Fan-Cluburi din tara
Polifonii

Curierul national

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● The Cure au scos un single cu două fețe A pe care figurează varianta remixată a piesei de top High și Open, ambele incluse pe albumul Wish. Biletele pentru turneul britanic al grupului s-au vândut.

● Perry Farrell și-a creat un nou grup, Porno For Pyros, după ce a plecat de la Jane's Addiction. Singurul fost coleg rămas alături de el este bateristul Steve Perkins. Cei doi sunt Martyn Lenoble (bas, fost la Thelonus Monster), chitaristul Peter Dinklage și D.J.-ul de hip-hop Skatmaster Tate. Perry caută și o solistă vocală.

● Michael Jackson a adăugat încă două concerte la cele programate pe Wembley. Unul este deja vândut. După anunțarea suplimentului (pentru 1 august) în 48 de ore biletele (de 22,50 lire sterline) s-au epuizat. Un nou single de pe Dangerous este In The Closet.

● Atacuri multiple la adresa celor de la Nirvana. Așa se întâmplă cind devii celebru. O trupă psihedelică a anilor '60 din Anglia (au avut o singură piesă de Top 40, Rainbow Chase), revendică sume uriașe pentru folosirea numelui. O altă formație, din Los Angeles, pretinde că are acest nume înaintea celor care au pulverizat topurile cu Nevermind. Persoane care susțin că au compus Smells Like Teen Spirit și Come As You Are dau declarații amenințătoare în presa americană. Un purtător de cuvânt al trupei din Seattle a declarat: „Unii vor vorbi orice pentru un bănuț rapid. Tot felul de rotații ies la lumină de cind succesul ne-a suris. Vom rezista în fața oricărei acuzații, în orice proces.”

● Soundgarden vor cînta în deschiderea concertelor Guns N'Roses din Europa alături de Faith No More.

● Fica lui Marvin Gaye, Nona (17 ani) a semnat un contract cu o firmă mică, Third Stone Records (proprietar, actorul Michael Douglas) și a început lucrul în studio cu o serie de artiști proeminenți ai scenei R&B americane. L.P.-ul de debut ar trebui să fie lansat în august.

● Richard Branson intenționează să-și vîndă casa de discursuri, Virgin Records, pentru a deschide o companie aeriană, Virgin Airlines. B.M.G. oferă deja 3 miliarde de mărci!

● Fostul lider de la Sex Pistols, John Lyden, studiază viața rechinilor în noua sa reședință de pe coasta californiană. „Mi-e o teamă cumplită de rechini și de aceea mă limitez la a citi cărți despre ei. Probabil că sînt unii cei mai răi oameni din lume”, spune el.

● În căutarea unor titluri de film de efect, cu impact la public, regizorul apelează tot mai des la rafturile cu discuri. Iată 10 piese care au făcut „o carieră” frumoasă în lumea filmului: Pretty Woman — Roy Orbison, Sea Of Love — Del Shannon, Blue Velvet — Bobby Vinton, Mystery Train — Elvis Presley, My Own Private Idaho — B52, Jumpin' Jack Flash — The Rolling Stones, My Girl — The Temptations, Frankie & Johnny — Sam Cooke, Pretty In Pink — Psychedelic Furs, After Midnight — Eric Clapton.

● Referendum publicat în revista americană RIP (aprilie 1992). Cîntarii, mai comizi ca ai noștri, au decis astfel: Grupul anului — Metallica; Grup nou al anului — Alice In Chains; Cel mai bun solist vocal — Geoff Tate (Queensryche); Cel mai bun chitarist — Slash (Guns N' Roses); Cel mai bun basist — Nikki Sixx (Mötley Crüe); Cel mai bun baterist — Lars Ulrich (Metallica); Cea mai bună artistă rock — Lita Ford; Cel mai bun turneu — Guns N' Roses / Skid Row; Cea mai bună prezentă live — Guns N' Roses;

Cel mai bun album — Metallica; Cel mai bun grup thrash — Anthrax; Cel mai slab grup al

anului — Nelson. Redactorii revistei au avut și ei dreptul la preferințele lor. Ne vom opri la

grupul anului unde Nirvana apare de două ori, Fugazi, Guns N'Roses, Nine Inch Nails, Soundgarden / Temple Of The Dog și Metallica cite o dată. Și la thrash opțiunile zărilor diferă radical de ale cititorilor: Pantera (3 voturi), Entombed, Metallica (?).

● Albumul Adrenalize al grupului Def Leppard este cîtat de specialiștii secției franceze Metal Hammer drept discul lunii aprilie la punctaj egal cu High-stakes al celor de la U.F.O. Def Leppard au trecut încă o dată printr-o mare tragedie cu capul sus! După accidentul bateristului Rick Allen, căruia i s-a acordat o șansă umană pentru că nu se știe care grup din lume l-ar fi păstrat, a urmat la 8 ianuarie dispariția lui Steve Clark. Phil Collen a asigurat atît de bine pasajele ambelor chitări încît îți dă senzația că îl auzi uneori și pe fostul său coleg. În special la piesa „Personal Property”, cea mai

în trupa lui David Lee Roth), Deen Castronovo (baterist, fost coleg cu Schon la Bad English).

● Madonna revine la tema ei preferată — Eu și sexualitatea. Fotografii americane Steve Meisel urmează să-i reproducă fanteziile sexuale într-un album fotografic. Un paznic are misiunea să strîngă toate negativele rămase în studio și să le distrugă. Ală da, om bogat (în vitor). În curînd Madonna va juca în noul film al regizorului Uli Edel, Body Of Evidence, în care insistă să participe direct la toate scenele erotice, fără dublură. Așa-i cîntist.

● În Italia situația prezentată în revista Musjica e Dischi privind vinzările de albume (sfîrșitul lunii februarie, începutul lui martie) ne arată o oarecare revenire a autohtonilor: Luca Carboni, Antonello Venditti, Fiorella Mannoia, Pino Daniele, Enrico Ruggeri, Umberto Tossi, Roberto Murolo și Angelo Braxadori figurează printre primele 20 de locuri. Și încă nu s-a produs efectul Sanremo '92!

● Tot în Italia s-a relansat hit-ul din 1983 I Like Chopin al lui Gazebo într-o formulă modernă.

● Eddie Van Halen și dr. Jim Schumacher din Boston își dau reci-

96,1 MHz FM STEREO

Contact știri: 8,30; 9,30; 10,30; 11,30; 12,30; 14,30 (Luni-Vineri); 9,30; 10,30; 11,30; 12,30 (Sîmbătă).

BBC WORLD SERVICE.

Știri și actualități românești și internaționale (în română): 6,00 (Luni-Vineri); 8,00 (Sîmbătă și Duminică); 18,20 (Luni-Duminică).

Știri (în română): 7,30 (Luni-Vineri).

NEWS BULLETIN (IN ENGLISH): 11,00 (Luni-Duminică).

WORLD NEWS (IN ENGLISH): 17,00 (Luni-Vineri).

NEWS SUMMARY: 17,00 (Sîmbătă și Duminică).

Știri (în română): 21,00 (Luni-Duminică).

CONTACT HOROSCOPI: 8,15; 8,45; 9,15; 9,45 (Luni-Vineri); 8,45; 9,15; 9,45; 10,15 (Sîmbătă și Duminică).

Muzică pentru supermagazine și buticuri: 11,45 (Luni-Vineri).

LUNI: 6,30 — Morning Has Broken; 22,30 — Contact Jazz.

MARTI: 6,30 — Morning Has Broken.

MIERCURI: 6,30 — Morning Has Broken; 22,30 — Legende Rock.

JOI: 6,30 — Morning Has Broken; 21,00 — 1,2 JOI.

VINERI: 6,30 — Morning Has Broken; 13,30 POP HITS U.S.A.; 18,30 TOP 30; 21,00 La cererea voastră.

SÎMBĂTA: 8,30 Morning Has Broken; 10,30 Cronica teatrală și cinematografică; 11,00 Caledoscop; 13,00 Top Slow; 18,30 Top Nostalgie; 21,00 Party All The Time.

DUMINICĂ: 8,30 Morning Has Broken; 10,30 Country Music; 17,00 De La BLUES la ROCK; 19,00 Cîntărea cu vechituri; 22,30 Contact New Wave.

BIROU RELAȚII CU PUBLICUL — Splaiul Independenței 202 A.

TOP SLOW

Ediția a 15-a (55), 11.04.1992

1. GUNS N' ROSES — DON'T CRY
2. TEN SHARP-YOU
3. METALLICA — THE UNFORGIVEN
4. GEORGE MICHAEL & ELTON JOHN — DON'T LET THE SUN GO DOWN ON ME
5. SIMPLY RED — FOR YOUR BABIES
6. RICHARD MARX — HAZARD
7. SHEENA EASTON — EVERYONE WHO TALL IN LOVE
8. ROBBY VALENTINE — OVER AND OVER AGAIN
9. AMY GRANT — THAT'S WHAT LOVE IS FOR
10. ENYA — CARIBBEAN BLUE
11. MARTIN GORE — MOTHERLESS CHILD
12. QUEEN — DON'T TRY SO HARD
13. SANDRA — SEAL IT FOREVER
14. DAVE STEWART & THE SPIRITUAL COWBOYS — LOVE SHINES
15. MICHAEL JACKSON — GIVE IN TO ME

PROPUNERI:

U 2 — EVERY BETTER THAN THE REAL THING
ZUCCHERO — MADRE DOLCISIMA

TOP MATINAL

ediția a 15-a 12.01.1992 ora 9.30

1. BIG HOUSE — DOLLAR IN MY POCKET
2. MARTIN GORE — COMPULSION
3. LEYERS, NICHOLS & SOUL SISTER — WET, WET, WET
4. METALLICA — THE UNFORGIVEN
5. BUNBURY — FIGHT (NO MATTER HOW LONG)

PROPUNERI:

— MEN AT WORK — WHO CAN IT BE NOW?

RIGHT SAID FRED se consideră prea sexy

rock de pe acest disc. Noile compoziții au corespondențe în discografia trupei. De exemplu Let's Get Rocked evocă Rock Of Ages chiar dacă timbrul lui Joe Elliot a mai cîștigat în puritate. Balada Tonight își găsește surorile mai mari în piese din trecut cum ar fi Heading For A Heartbreak sau Too Late. Nici vorbă de autoplagiat cum s-ar putea crede și cum se practică la scară în zilele noastre. Piese pentru viitor pot fi considerate White Lightning și Have You Ever. În orice caz nu adrenalina la lipsește „leopardizilor surzi”.

● Din METAL EDGE aflăm că Vixen s-au despărțit în două echipe: Janet Gardner, Share Pedersen pe de o parte, iar Roxy Petrucci și Jan Kuenemund, de cealaltă. Gefen Records tocmai se pregăteau să semneze un contract tentant cu fetele. Aflînd că ambele tabere vinează numele, patronii s-au oprit la timp.

● Chitaristul Derek Frigo a plecat de la Enuff Z'Nuff. Nu are încă înlocuitor.

● Neil Schon are o trupă nouă, Line Of Fire, din care fac parte Johnny și Joey Gioeli (fostii vocaliști la Burnette), Todd Jensen (ex basist

proc. lecții. Eddie îi predă doctorului un curs intensiv de chitară, iar acesta se revanșează cu noțiuni de neurochirurgie. La ce i-o folosi chitaristului e greu de dedus.

● O revenire neașteptată a fost cea a solistei americane (de origine indiană) Buffy Saint-Marie. După 14 ani are un L.P. nou intitulat Coincidence And Likely Stories. În anii '60 solista era, alături de Joan Baez, una dintre cele mai infocate militante pentru drepturile indienilor, temă prezentă și în câteva dintre noile compoziții. Și alte subiecte dragi cîntăreților folk se regăsesc pe acest disc, cum ar fi noivitatea banilor, incapacitatea politicienilor (de la ei), frumusețea naturii. 11 piese de o rară profunzime apărute tocmai în 1992 cînd se aniversază cei 500 de ani de la descoperirea Americii de către Columb. Tot atunci a debutat și genocidul indienilor. Coincidențe numai?

● Cele două albume ale lui Bruce Springsteen, Human Touch și Lucky Town sînt de punctate sever de criticarul Stuart Baile de la N.M.E.

ANDREI PARTOS

Publicație săptămînală editată de „CURIERUL NAȚIONAL” S.A.

Tiparul Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI” București

STUDENT FEST — TIMIȘOARA '92 — ROCK

Opinia specialistului

Trei seri de muzică „rock” vizând multiplele fațete ale genului, cu distincte trimiteri în TIMP (de la „rock-baroc” la „rock” de quasi-avangardă), o avalanșă de formații mai mult sau mai puțin pregătite pentru problemele de sonorizare și aranjament scenic din sala „OLIMPIA”, oaspeți de peste hotare, o ambianță eterogenă și implicit derutantă, un public surprinzător de redus numeric oscilând, după criteriul neîntemeiat, între pasiv și incisiv — iată, în linii generale, imaginea recent-încheiatului festival timișorean. Cît despre concerte în detalii, acestea s-au desfășurat într-o formă oarecum „calidoscopică” (pentru că a existat o permanentă alternanță de elemente variate în cadrul stilurilor „rock”, fără a se păstra însă și „tempo”-ul necesar unei asemenea inserări de formule, întirzierile prelungește și pauzele relativ mari fiind de-a dreptul neplăcute și marcând negativ evoluția fiecărei trupe). Astfel, formația EXIL (din orașul-gazdă) nu a reușit să învingă dificultățile inerente unui concert început de spectacol, înfățișându-se plat, monoton, nesigur. În schimb, componenții trupei următoare, Q.E.D. (Iasi), chiar dezavantați de contextul „nedefinit” al scenei, sonorizării și luminilor, au izbutit să-și arate disponibilitățile de instrumentiști buni care încearcă să stăpînească, simțind și cunoscând, „thrash-speed”-ul. Apoi formația AUTOGRAF (din Galați) a abordat, cam timid, un „pop-rock” eterogen (pornind de la elemente ale folclorului), punctându-și demersul cu câteva figuri de „show”. Sonorități „speed” ori „hard” destul de conturate s-au remarcat în prima seară la ARGUS (Timișoara) și, respectiv, la SPECTRUM (Cluj-Napoca). Mai puțin plăcut ne-au surprins atunci grupul MESAGER (din Brașov), aflat încă pe drumul anevoios al tatonărilor și derutele stilistice și cunoscuta formație CARDINAL (din Timișoara), care, deși mai omogenă, mai „legată” decât o știam, nu și-a putut satisface „fanii” datorită jocului de lumini „obosit” pe parcurs.

Punctele „forță” ale primului concert (8 aprilie a.e.) au fost atinse de grupul feminin SECRET, ale cărui mici desincronizări nu au umbrit o evoluție originală, dezvoltată, atrăgătoare și conform așteptărilor, de formația KRYPTON cu „Lanțurile”-i sonore într-adevăr puternic trasate pe chenarul unei scenografii (amplasament scenic, lumini etc.) — în sfârșit — coerente.

Finalul serii nu a însemnat

mai mult decât o simplă „cadere de cortină” prin intermediul unui grup din Szeged, TIRKE-HONOLULU, care a apelat la „rock”-ul tradițional cam stingaci și încolor.

Cel de-al doilea concert (9 aprilie a.e.) a alăturat formații mai dure, mai incisive, dar mai puțin diferențiate stilistic. Primul grup, WEST (Oradea) a adus cu sine un „hard’n heavy” destul de uniform dar nu chiar monoton, luptându-se de-a dreptul cu dificultățile ambiantei de început a spectacolului. A urmat formația reșiteană RAMSES, cu un amestec eterogen de elemente: de la folclor balcanic la motive preclasic-baroce și de la „hard’n heavy” la „speed-thrash”, amintind, pe alocuri, pînă și de Sepultura. Tot de la Sepultura au pornit și membrii grupului „constăntean” HERTZ, dar au ajuns la ceea ce s-ar putea numi originalitate și valoare. În continuare, a apărut thrash-ul cu adevărată priză la public: formația EFEMER (Ungaria), cu pregnanță în manifestările scenice și grupul ALTAR (Cluj-Napoca), electrizant pur și simplu.

Un moment aparte l-a înscris, după cum era de așteptat, elegantul și consistentul „rock-baroc” al formației orădene CELELALTE CUVINTE, traducînd în fapt sonor titlul unui „hit” al trupei: „Se lasă rău!”. Spre sfîrșitul celei de-a doua serii, atmosfera s-a mai deconectat, grupurile ULTIMATUM și AMALA (ambele din Timișoara), cultivînd un „pop-rock”, primul urmîrind, poate, mai mult accesibilul, dar în sens pozitiv, al doilea insistînd parca asupra termenului „rock” și împingîndu-l spre heavy. „Actul al III-lea” al festivalului a oferit mai întîi spațiu formației „D’AIA” (Petroșani), bine aleasă pentru un început de concert, fiindcă cont de genul abordat: „rock-baroc”, pornind chiar de la sugestive sonorități de orgă, dar ajungînd, din păcate, printr-o muzică pretentioasă și insuficient înțelesă, la demascarea unor destul de supărătoare lacune tehnice. Cu totul alt stil (apropiat de factura rock-ului progresiv) au adus, în sala „Olimpia”, membrii grupului CONEXIUNI (Brașov), ei evoluînd într-adevăr, prin discrete conexiuni între structurile ce le-au generat materialul sonor. Rafinament în construcția muzicală, intuiția unei adecvate complementarități între compartimentele timbrale, buna coordonare scenică și un anume echilibru al repertoriului prezentat au constituit și „atu-urile” formațiilor KAPPA (Cluj-

ALTAR din Cluj-Napoca și CALIN POP

Napoca) și MASS-MEDIA (Alba Iulia), din nefericire prea elevate pentru nivelul publicului de acolo.

Un real show au oferit cei de la CARGO (Timișoara), înfățișându-și toate valențele: de concepție muzicală, de redare vocală și, respectiv, instrumentală, de mișcare scenică degajată, dezvoltată, electrizantă... La începutul unui drum, ales, se pare, cu o oarecare pricepere, s-au situat grupul timișorean PE CONT PROPRIU, încercînd o atență întreprindere între genurile și stilurile „rock”-ului.

Pe coordonatele valorii s-au plasat în continuare, trupa de „hard’n heavy”, cu tente progresive: LOVE AND PAIN (din Franța) și, conform așteptărilor, „rock”-ul balcanic al grupului ROATA (București). Finalul „Rock Student Fest”-ului Timișoara '92 a configurat și surpriza ultimei serii (10 aprilie a.e.) a festivalului: formația franceză CAMISOL, cu un „rock” alternativ și progresiv deopotrivă, cu vîdita influență „hard’n heavy”, cu trimiteri spre tradiția genului și, mai ales, cu potențarea tuturor interferențelor de stiluri prin sugestive imagini vizual-auditive (cu coreografie, scenografie, pantomimă), bine regizate, așa cum se întîmplă în teatrul absurd care aspiră la spectacolul total...

MIRELA STOENESCU

DOUĂ RELATĂRI CALDE DE LA FAȚA LOCULUI

La 17.30 un afiș anunța că spectacolul va începe la orele 19.30. În jurul sălii Olimpia poliție cît începe plus grupuri compacte de rockeri care așteptau oarecum dezamigîți. La intrarea secundară vinzoleală mare: vin artiști, pleacă artiști.

În jurul orei 18.00 Andrei Burdusa de la T.V.T. pleacă cu un autocar după o trupă ce vine din Ungaria. Cam tot pe atunci apar cei de la Cargo, care însă nu vor cînta în seara aceasta. Mai sosește o mașină, de Cluj, probabil cu grupul Spectrum. Pe la ora 19.00 își fac apariția, venind de la cantină, băieții de la Celelalte Cuvinte, nici ei nu vor cînta în seara asta. Vedetele serii vin ceva mai tîrziu: Secret și Krypton.

Mă uit în jur, e multă pustiime, vîd și un rocker cam de 40 de ani, dar e rocker pe bune, cam goșă sala. Cred că sînt ocupate cam două treimi.

Merge greu de tot cu sonorizarea, dar merită efortul. În sfîrșit avem o scenă, o scenă adevărată cu schele și reflectoare.

Pe la 20.30 începe concertul propriu-zis. Prima trupă e Exil

din Timișoara, debutanți, atît și nimic mai mult. A doua trupă vine totmăi din celălalt capăt al țării, de la Iași — Quod Erat Demonstrandum, e o trupă fără vocalist, dar cu un chitarist care promite mult și despre care cred că vom mai auzi.

De la Galați au venit cei de la Autograf, mi-am zis, trebuie să se schimbe macazul, băieții avuseseră prin '89 un number one în topul revistei Săptămîna, însă acum cu o componentă revizuită, Autograf-ul au demonstrat că nu mai sînt la fel de buni, cu excepția solistului.

Aprupo de solist, nu știu ce-au făcut cei de la sonorizare cu înalte și volumul pentru microfonul solistului, dar pînă la venirea lui Gabi Nicolau (Krypton), adică taman la sfîrșitul spectacolului, vocile solistilor numai bine nu s-au auzit.

Au urmat Argus — Timișoara și Spectrum — Cluj, rîstîmp în care mi-am oferit o pauză la bar.

În finalul primei părți au cîntat băieții de la Cardinal. Trupa veche, din 1984, are aici la Timișoara un public format, care o aducează. După ce că au pus

la bătaie instalațiile proprii, băieții au mai avut și un ghinion. În urma unei defecțiuni au cîntat aproape tot timpul fără lumini de scenă. Nu știu dacă trupa a trecut pe la radio pentru înregistrări, dar ar fi timpul s-o facă.

Au urmat invitații Secret, Krypton și o trupă din Szeged. Petele de la Secret, deși toți au recunoscut că lucrează bine, au fost nevoite să suporte răutățile sălii. Azi, joi, tocmai îmi spunea cineva, venit de la Cluj, pentru festival, că a ascultat și Vixen, dar Secret-ul îi place mai mult.

Au venit Krypton. Ce pot să spun dom’le, profesioniști în sensul cel mai bun al cuvîntului, muzică excelentă, joc de scenă foarte bun, dialog cu publicul etc. Gurită a găsit și un final pe gustul sălii.

A urmat trupa din Ungaria, urcată pe scenă după multe peripeții. Au cîntat piese clasice ale rock-ului și blues-ului. Un adevărat masacru muzical!

E trecut de 2, pe afară urme de poliță, în sală urme de spectatori. Secret și Krypton stau

zgribuliți în fața sălii Olimpia în așteptarea, probabil, a unor taxiuri.

E tîrziu, ultimii spectatori, dintr-un public foarte domolit, o iau către casă.

A doua seară a debutat la ora stabilită, adică la 18.00. În sală cam aceeași lume ca și ieri, poate ceva mai mulți datorită anunțatelor apariții a grupului Celelalte Cuvinte.

Ieri, pe culoare sau la bar, deosebit relativ ușor membrii trupelor rock de cei din sală, astăzi toți par a fi o apă și-un pămînt, e o uniformă generală: geacă de blugi sau piele, tricouri cu inscripții „metalice”, blugi jerpeliți și tăiați peste tot, plete, lanțuri etc. Trebuie să-l privim atent, e uniforma, cel puțin momentană, a noli generației.

Prima trupă: West din Oradea, nimic deosebit; la ei, a urmat Ramses din Reșița, care au încercat o combinație thrash-speed, în limite largi să zicem că au reușit, la fel și Hertz din Constanța, trupă care are însă o muzică ceva mai încheată. Oricum ambele grupuri datorază cît nu pot căra trupelor Metallica și Sepultura.

A urmat o trupă din Ungaria, Efemer, mai buni decât conaționalii lor de ieri, dar fără a depăși un nivel mediocru. Sala i-a sancționat poate prea aspru, dar sala a fost foarte aspru pe parcursul întregii serii.

A început apoi partea serioasă a concertului. Pe scenă a urcat, ceea ce aș numi cu revelația serii, grupul Altar din Cluj. Ei bine, acum se poate spune că avem și noi un grup care cîntă thrash la nivel profesional. Una peste alta sala și-a găsit idoli, iar aceștia au înnebunit-o, ea dezlînguindu-se. Au cîntat piese proprii destul de bune, dar au mizat mult, și au cîștigat cîntînd Enter Sandman, piesa aceasta a adus sala la delir. De remarcat fidelitatea bună a redării instrumentale a piesei. Altar au mari șanse de a deveni new-comers-ul anului în domeniul rock-ului, iar „sanctușul” muzicii thrash românești, se pare, că va fi Clujul.

A venit momentul adevăratei surprize a serii, materializată prin primirea relativ rece a grupului Celelalte Cuvinte. Deși pe plan muzical au fost net superiori, atît trupelor ce l-au precedat, cît și celor care le-au urmat, „Cuvintele” s-au izbit de public, piesele noi neprinzînd, cu excepția piesei „Se lasă rău”. De fapt, publicul nu venise pentru arta pe care o face „Cuvintele”, poate că și intrarea lor în scenă a fost prost gândită. N-ar fi trebuit să intre după Altar. Au făcut-o și publicul le-a jucat o festă, o festă destul de urtă, pe care cred că au înghițit-o pentru prima dată în carieră. Au vrut un bis, îl meritau, dar nu l-au avut. Au fost vreo 2 minute destul de penibile în care sala tăcea, scena rămăsese goală, pe ici pe colo se auzea strigăt numele grupului Altar, iar prezentatorul nu mai apărea să anunțe trupa următoare. Sper că la București în 14 și la Oradea

în 29 aprilie să aibă succesul pe care-l merită. Ar fi bine ca trupa să știe că publicul timișorean există dar n-a venit.

Au urmat Rond și Cristian Pajurea. Au cîntat puțin, au încheiat cu Imnul Golanților și sala l-a acceptat, fără a se entuziasma însă.

Ultimatum practică un foarte clar death metal, avînd, ceea ce cred că-i o premieră, o solistă. Trebuie remarcată vocea foarte bună a acesteia. Trupa a avut și invitați de la Cardinal și Pe Cont Propriu. E bine cînd trupele rock se înțeleg între ele.

Și-acum avînd în vedere că am terminat cu trupele, ce-ar fi să ne ocupăm puțin de public.

Am intrat în mijlocul grupurilor de rockeri. I-am ascultat, am încercat să intru în conversație cu ei, unii au fost receptivi alții mi-au răspuns după cum mă așteptam, cu „vorba” lui Gurită. La întrebarea: „Ce gen de muzică îți place?” am primit, adevărul e, răspunsuri și de la cei mai recalcitranti la dialog. Răspunsurile au fost în general aceleași: „Thrash, speed, death”, au fost și alții care mi-au spus: „Mie-mă place rock-ul, așa la general, nu merg pe un gen anume”. „Rock să fie, că-n rest e bine!”.

Întrebîndu-i dacă au fost miercuri la spectacol, dacă le-a plăcut, dacă nu. Dacă nu, au știut la ce vin? Răspunsul multora a sunat cam așa: M... lor! și „Fuck it!”, unul mi-a spus „La dracu cu hippy-otii!”, unde-o fi văzut el așa ceva ieri pe scenă nu știu? Alte răspunsuri: „Mi-au plăcut Q.E.D., Cardinal, Secret și Krypton”, „Q.E.D. a fost de bază!”.

Să nu uit o fază destul de pitorească, era prin zonă un rocker cu o casă de miner pe cap care nu știa altceva decât „Jos comunistii!”.

Cu tot filtrul de la intrare au reușit să pătrundă multe sticlute cu întăritoare pentru sufletul celor din sală, dar nici cei de pe scenă nu s-au lăsat mai prejos.

Altar a trezit pasiuni mari.

Un pusti de vreo 15 ani și-a scrijelit cu un cuțit pe piept

Altar, scris cu caractere goțice, spunînd: „Asta-i aici pentru toată viața!”.

Presupunerile mele privind

necazurile echipei de ordine

s-au dovedit a fi false cu o excepție: în timpul recitalului grupului Altar, unul dintre rockeri a trecut dincolo de balustradă, și a fost pe loc luat în picioare și pumnii sub privirile unui extaziat reporter al televiziunii.

Culmea ironiei e că cei care a trecut de barieră aveau legitimație de acces, fiind basistul de la Ultimatum!

Tot legat de public e bine de știut că au venit fanii rock din

Baia Mare, Cluj, Arad, Oradea și chiar București, mulți dintre ei fiind studenți în aceste loca-

lități.

P.S. — A treia cronică, prin

poștă.

MIHAI MOȘ
(corespondent voluntar al P.R.&S.)

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

Cine vrea să devină un nume în Australia trebuie să aibă răbdare și să fie al naibii de bun pentru a se impune în fața propriului public. Se întâmplă adesea să fie recomandate formații unor companii, dar stațiul în munca de jos este obligatoriu. Și Screaming Jets au fost nevoiți să străbată 3 ani încheiați Australia și să cinte pe scenele cluburilor și barurilor, până să fie luați în vizorul industriei muzicale.

Albumul lor de debut „All For One” a urcat bine în topul australian și poate conta pe șanse grozave să escaladeze și topurile internaționale.

Cel cinci piloți din Sydney iubesc aspectele murdare, netrucate ale rock and roll-ului, situându-se astfel în tradiția altei trupe australiene de mare succes: AC/DC.

Pentru solistul David Gleeson și chitaristul Grant Walsley turneul în Europa este și prima lor vizită pe bătrînul conti-

nent. Ambii sînt asaltați de noile impresii, contacte. Le place în special Germania, pentru a fi mai exactă, femeile germane. „Femeile, ooooo”, suspiră David și își dă ochii peste cap. „Cele mai frumoase de pe această planetă”.

Grant: „Domne, la Köln... toate femeile acelea, blonde cu ochi albaștri... Și vremea este fantastică (băieții chiar cred că soarele strălucește tot timpul în Germania). Pentru turneul din Europa, ne-am luat în special haine groase. Și cînd colo e mai cald decît la Sydney”. Pe parcursul discuției privirile celor doi se îndreaptă adesea către fereastra în speranța că vor vedea localnice frumoase trecînd pe stradă.

La întrebarea dacă numele formației are vreo legătură cu cîntecul lui Johnny Warman, David Gleeson și Grant Walsley reacționează cu satisfacție: „Îl știi? În sfîrșit stie cineva de el. Într-adevăr am ales numele formației după titlul cîntecului. În fiecare concert live îl cîntăm în final. De zece ani nu s-a mai auzit nimic de Warman. Lumea tot nu știe cine a fost, chiar dacă noi spunem mereu”.

Screaming Jets iubesc rock-ul „straight” și sunetele dure ale hard-ului în amestec cu porțiuni moderate de blues. Chiar dacă nu sună identic, există anumite asemănări cu AC/DC.

Asemănarea cu celebrii lor compatrioți îi măgulește, pentru că ei sînt într-adevăr cei mai buni.

Grant: „Bon Scott este un mit la noi. Spiritul său este omniprezent în toate concertele. Cînd l-am văzut, ultima oară în concert, cînd trupa cînta

„Whole Lotta Rosie”. Brian Johnson a intrat în scenă și a spus: „Puteți cînta mai bine de atît” și dintr-o dată 12.000 de oameni au început să cînte și parecă cîntau 12.000 de Bon Scott. Am fost foarte mișcat”. „Înapoi la rădăcini” sînt cuvintele-deviză ale momentului, formația Screaming Jets integrîndu-se bine acestui curent al rock-ului. David: „Noi am făcut acest gen de muzică încă de acum 6 ani și cunoaștem rock and roll-ul în aspek-

tele lui murdare. Dar de oameni ca Jon Bon Jovi, care au făcut milioane de „mainstream”, și anuță apoi că vor să se întoarcă la rădăcini, nu pot decît să rîd. Oamenii ca Black Crowes imi sînt mult mai dragi. Au o concepție asemănătoare cu a noastră, e o adevărată trupă de rock'n roll, dar din păcate băieții au pierdut pămîntul de sub picioare”. Preferințe? Pink Floyd și World Party. Ce părere au despre Metallica? „Grozavă. Nu

țin cont de nimic, nu pun preț pe nimic, dar au mare succes”. Chitaristul preferat? Grant: Stevie Ray Vaughan. Cît de mult se respectă între ei australienii reiese din comentariul privind ideea de a-i trimite un fax lui Kylie Minogue. Fax-ul ar conține, după părerea lui David, cuvintele „Fuck off”, apoi privirea lui se îndreaptă din nou către fereastra.

Traducere și adaptare GABRIELA ȘEICARU

Aprilie 1991. În golful Miami Beach cerul are culoarea ochilor săi. Cu mîinile în buzunare, în am făcut altceva toată după-amiaza decît să bem bere ascultînd ultimul său volum, A doua zi, la hotel, Huey Lewis a avut o revelație stupefiantă: în America, rock'n'roll-ul e pe moarte. Dar să-l auzim destăinîndu-se:

— Cînd aveam 30 de ani dețineam 20 de dolari în bancă și cîntam la armonica în diverse cluburi, astfel că succesul a venit cam tîrziu pentru mine. În orice caz, imi place ce fac acum și nu aș vrea să fac altceva. Mă sînt în largul meu. Desigur, sînt și lucruri care mă agasează, dar dacă stau bine, să mă gîndesc, există milioane de oameni care ar vrea să fie, chiar și pentru două secunde, în locul meu. Și atunci nu mi pot permite să joc rolul unui star răsfățat.

— Ce te agasează totuși în meseria ta?

— Lipsea de respect manifestată de casele de discuri față de muzica populară americană. Mă preocupam imi place această muzică, ca și locurile de unde vin. Cred că s-a întîmplat un lucru minunat cînd ceilalți din Nord au intrat în viața din Sud recent eliberați și cînd și-au schimbat instrumentele muzicale. Așa a apărut această muzică hibridă reprezentată azi de rhythm & blues, country, rock'n'roll. Dacă acum douăzeci de ani ni se spunea că nu avem cultură și că sîntem totemi buni să păzim grînzarele lumii, iată că azi muzica noastră a devenit universală. Nu se mai cumpără automobile americane, nici îmbrăcăminte sau alimente americane. Singurul lucru pe care-l exportăm este muzica. Dar la noi în țară nu există nici un respect pentru ea.

— Dar în Europa?

— Afirm mereu că cel mai bun european pe care îl cunosc sînt oamenii de afaceri din lumea spectacolului. Americanii sînt la realitate extremă. În această meserie se găsesc cele mai proaste exemple de stereotipuri. Problema mediilor de informare în masă de astăzi constă în faptul că nu înțeleg că muzica trebuie să fie în primul rînd ascultată și mai puțin vorbită. Există azi o tendință păcătoasă a jurnaliștilor și a starurilor de a intrumuseja ceea ce decîră. Și atunci apar afirmații de tipul „Gloria înecămă infern”. Dar adevăratele lucruri roșite de artiști (sînt mîndru de acest album, cred că am scris niște buclii bune și că mi-am îmbunătățit maniera de interpretare) nu sînt acceptate, pentru că ar fi plicticoase pentru cititor. În sfîrșit, în Europa presa are ova mai mult respect pentru artiști, mai puțin în Anglia care abundă de reporteri cîinci.

— Și atunci nu intri niciodată în acest joc?

— Nu, pentru că eu sînt altfel și mă simt foarte bine așa. Nu sînt nevoia de a fi „number one”. Nebunia anului 1985 s-a stins și acum sînt pe deplin fericit de cariera mea. Small World a fost un album de diversune pentru noi. Nu eram nici grup de jazz, nici de reggae, ci unul de rock'n'roll. Și atunci, evident că vor exista răstăcitori care vor spune: „Ultimul album nu s-a vîndut prea bine. Nu revii la vechea rețetă?” Dar dacă s-ar pune problema, aș face o mare prostie, pentru că nici o melodie în stilul meu nu mai este difuzată azi la radio. Nu se

lasă nouă pe un preț foarte scăzut. Afîindu-se la o oră și jumătate de San Francisco, nimeni nu vine să înregistreze aici, în afara de Grateful Dead și de noi.

— Acest nou album are mai multe atuniri decît celălalt?

— Da, și ele aparțin manierei blues sau rock'n'roll în care e conceput. Sînt trucuri naturale pentru noi, care ne plac extrem de mult. Dar nu reneg albumul precedent. Single-ul „Small World” cu solo-ul de saxofon al lui Stan Getz a fost unul dintre cele mai bune trucuri pe care le-am folosit. Din nefericire, acest disc nu s-a vîndut deoarece 250 de redactori americani de radio au

zența unor personalități ca Hammer este un super-show garantat, dar asta aproape că nu mai e muzică. Să nu mai vorbesc de Vanilla Ice.

— Totuși mi-ai mărturisit că erai îndrăgostit de rock'n'roll pentru că vorbea despre viața. Nu crezi că astăzi este și cazul rap-ului care se adresează milioanei de tineri?

— Absolut, dar rap-ul se definește prin intermediul vizualului. Televiziunea le arată tinerilor prin îmbrăcăminte și mișcările interpretilor, că această muzică îi reprezintă. Părerea mea este că rap-ul este foarte valoros, dar cu siguranță mai puțin muzical decît rock'n'roll-ul. Se utilizează tot mai frecvent aplicațiile tehnicii. Aceasta este tendința generală. S-a spus că anul '80 au fost lipsiți de importanță pentru istoria muzicii, dar eu consider că au fost cei mai multușori. Au fost zeci de aparate de video, al samplings-urilor și al inovațiilor tehnice. Clipurile nu au lăsat nimic de-a face cu rock'n'roll-ul care este o muzică ce se ascultă cu ochii închisi.

— Mi-ai mai spus că nu ai mai ascultat deloc vechile tale albume. Care a fost motivul?

— Fiecare cantautor își va răspunde aceluși lucru. Nu poți să ascuți un cîntec mai vechi fără să te gîndești. Aș fi putut face așa sau altfel! Mai am în minte încă acea muncă dificilă de montare a unei piese în forma sa definitivă sau momentele infernale cînd căutam un sunet de chitară corect.

— Care sînt piesele de pe acest album care ți-au cauzat acest gen de dificultăți?

— Couple of Days Off pe care a fost nevoie să o înregistrăm de două ori și să o mixăm de trei. A trebuit să fixăm o singură variantă, un „sablon” și pentru bateria lui Billy, din finalul piesei, deși el o cîntase live.

— Să înțeleg că mai există astfel de sabioane pe albumul tău?

— Da! Aceasta e o consecință a trecerii timpului. Niciodată în istoria pop-ului nu s-au cheltuit atîta bani și atîta timp pentru a obține ritmul perfect. Dar aceasta e regula, dacă ții neapărat să pătrunzi în Top 40.

— Și dacă n-ar exista acest motiv ai înregistra live în studio?

— Nu, pentru că un disc e făcut pentru a fi ascultat de nenumărate ori și aici primează execuția. Dar noi nu ne plîngem, ne scriem piesele și le producem, iar dacă voi ajunge să placez un disc rock'n'roll în Top 40 voi fi foarte fericit.

Traducere și adaptare de IULIA BLAGA (după „ROCK & FOLK” iunie 1991)

O persoană liniștită HUEY LEWIS & THE NEWS

mai ascultă rock'n'roll în America. Dar eu sînt fericit. E mai mult decît multumitor pentru mine să vînd suficiente discuri pentru a trăi.

— De ce ai păstrat tăcerea după apariția albumului „Small World”?

— Pentru că sînt tată de familie. Fiul meu în vîrstă de 5 ani ascultă rap iar fiica mea (7 ani) dorește să-l ia locul Madonna. Mi-am luat, pur și simplu, un răgaz ca să mă ocup de el. Înainte, începam munca la ora 11 și nu mă întorceam acasă decît la cîină. Am înregistrat la ranch-ul Skywalker al lui George Lucas, care ne e vecin. Studioul lui e probabil unul dintre cele mai bune din lume. Era obositor să te deplasezi pînă la Londra de fiecare dată cînd trebuia să adaugi viorile pe benzile de sunet și atunci ei a construit un studio în care pot lucra în același timp o sută de muziceni. Lucas îi închiează pentru 3 sau 4 săptămîni pe an, dar în restul timpului mi-

decretat că nu corespundea criteriilor lor.

— Imi spuneați că dacă ai avea din nou 12 ani nu ai mai asculta azi radioul.

— Cînd aveam 12 ani și părinții mei leșeau în oraș, o forțam pe baby-sitter să mă lase treaz o oră înăuntru de a mă culca. La televizor nu existau decît două programe, în alb-negru. Stăteam deci lipit de aparatul de radio ascultînd o emisiune care se intitula „Name and Claim”. Trebuia să recunoști titlurile unor buclii muzicale. Cuvintele (textele) acestor cîntece ne defineau din punct de vedere cultural, ele veneau din suferințele noastre. Acum, există 42 de canale de televiziune dintre care unul în întregime muzical. De acord, majoritatea acestor canale sînt nule, dar, totuși, televiziunea este un mediu de informare seducător. Ideea de a avea un canal muzical 24 de ore din 24 este formidabilă, dar asta va face ca muzica să nu mai fie ce a fost odinioară. Pre-

DE TOATE

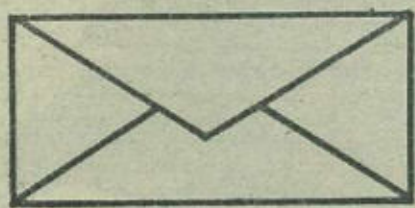
● La Timișoara am descoperit un adevărat magazin de muzică pentru fanii rock-ului. De la death, thrash și speed la hard & heavy, apoi punk se găsește orice. Pe casete ori pe C.D.-uri. T-shirt-uri originale, insigne, brelocuri și alte elemente decorative pentru suportorii înfocați. Pe strada Ceahlău nr. 10 căutați și veți găsi Music-Shop ROCKA-ROLLA. Periodic vă vom informa asupra noilor intrări. ● Revista franceză Podium Hit și-a aniversat 20 de ani de existență. O revistă pentru cei tineri și foarte tineri, care a rezistat concurenței deși are un preț foarte scăzut (14 franci). La petrecere au venit toate vedetele scenei franceze, Dana Dawson, Florent Pagny, MC Solaar, Patrick Juvent, Patricia Kaas, François Feldman și mai toți prezentatorii, animatorii programelor muzicale radio și TV. O idee de preluat dar nu chiar peste 20 de ani. Poate la numărul 100! ● Johnny Hallyday filmează pentru noul său video-clip în California. Este vorba de melodia „Dans un an ou un jour” compusă de regretatul și marele lui prieten Mort Shuman, extrasă de pe recentul său LP. ● Se întîmplat că cineva să renunțe la viața concertistică în apogeul activității. Simply Red au anunțat că s-au săturat de turnee și că anul acesta vor susține un ultim traseu. ● Un nou cuplu muzical: Martika și chitaristul Nuno Bettencourt (Extreme) sînt văzuți permanent împreună. ● Mariah Carey a refuzat oferta revistei Playboy care valora 3 milioane de dolari. De banii n-a avut și nu avea nevoie dacă ținem seama de proiectata căsătorie cu patronul casei de discuri cu care are contract. ● George Michael a salvat de la faliment un mic post de radio londonez (în limba greacă) topindu-și un disc de aur. ● Din revista Popcorn din marile afilii că gemenii Luke și Matt Goss s-au certat și nu vor mai cînta împreună. Impresarii lor subliniază că nu există un conflict, decît în planul artistic, acutizat după eșecul ultimului album Bros. ●

DE TOATE

răspundem dacă sîntem în stare

PRIMIM DE LA
CITITORI

DANGEROUS

Vă întrebați de ce fanii lui Michael Jackson nu vă scriu cronica albumului „Dangerous”? Poate pentru că... (vezi cronica nr. 1) e greu să găsești cuvinte potrivite, mai ales cînd acestea jopăie în jurul tău și nu se lasă prinse. Și totuși, am încercat... (vezi cronica nr. 2)

MONICA TOPALĂ ARDELEAN
(Oradea)

1. „Cînd un cîntec e bun, nu e nevoie să strigi: 'minunat!' Toată lumea o simte”. Acestea sînt cuvintele lui Quincy Jones. Ce as mai putea adăuga eu? 2. „Aștept cu nerăbdare, dar și cu... încredere, roul album al lui Michael Jackson a apărut în sfîrșit. În noiembrie '91. După o tăcere de 4 ani, întreruptă de apariția filmului „Moonwalker” și de single-ul „Leave Me Alone”. Michael s-a întors, și încă cum! O întoarcere ca la început de deceniu! „Dangerous” e într-adevăr... „Dangerous”? Nici că se putea da un titlu mai potrivit. La o primă audiere, sechează. Distinse imediat de răsunet, acum despre Michael, oferind în schimb un... caldosoan de lămagini, toate fatetele ale unui

intreg „Dangerous” cere timp pentru a fi înțeles, dar efortul este răsplătit din plin. Deosebit de complex, matur, genial „Dangerous” este o bijuterie. Diversitate de stiluri, texte gândite, unele mai îndrăznețe decît eram obișnuiți, o alternanță a pieselor care te bulmăcesc de-a dreptul.

Albumul se deschide cu „Jann” — un rap în stil jacksonian, o excelentă piesă de dans, dar care abordează o problemă serioasă. O deschidere în forță, care captează imediat. În același stil este și „Why You Wanna Trip On Me”. Ascultînd-o, am impresia că cineva i-a luat lui Michael ochelarii negri de la ochi și, pentru câteva momente, a văzut realitatea inconjurătoare în lumina crudă a adevărului. O schimbare radicală de stil, față de precedentă piesă este „In The Closet”, o piesă care nu are nevoie de comentarii. Se ascultă! În tăcere. Cuvintele nu-și au rostul, iar glumele proaste cu atât mai puțin (aviz amatorilor)!. „She Drives Me Wild” este ceva... oarecum neașteptat, după splendidă melodia dinaintea. Este o îndepărtare de la armonia caracteristică, e mai degrabă un experiment. „Remember

The Time”, o piesă „ridică” cu ajutorul video-clipului, dar, care poate sta alături de celelalte, fără să se rușineze, spre deosebire de „I Can't Let Her Get Away”, care, printre atîtea melodii superbe, nu prea are șanse de afirmare. Urmează „Heal The World”. După unii, o reeditare a mai vechii „We Are The World”. După mine, o piesă sensibilă, de suflet. Un efect deosebit îl dau vocile copiilor de la începutul melodiei. „Black Or White” bine cunoscută deja, ritmată deosebindu-se puțin de celelalte piese ale albumului. Atinge în treacăt problema rasială, însă tema nu este specifică lui Michael. Ritm antrenant cu un solo de chitară excelent încadrat. Debutul melodiei este original și amuzant. „Black Or White” dă semnalul începutului paradiei viitoarelor hit-uri: aici toate piesele care urmează sînt deosebite. „Who Is It” (?) — întrebarea cheie. Devenim părtași la necazul, la mișcarea interpretului. O piesă tristă, sensibilă... „I Can't Let It Cause I'm Lonely”... un adevăr. „Give In To Me” — un slow-rock genial, o piesă agresivă, senzuală, „bestială”, cum ar spune unii. Una dintre cele mai reușite de pe album, o piesă care cred că i-a făcut puțin invidioși și pe cei de la Scorpions. Dar... ne întoarcem cu 180 de grade. Urmează „Will You Be There”, un cîntec deosebit de inspirat, un imn de slavă, o piesă de inspirație religioasă, însă sinceră și pornită din suflet. Va deveni nemuritoare. Acesta este adevăratul Michael Jackson. „Keep The Faith” — un îndemn, un sfat, o soluție pentru cei care se află la răscrucea drumurilor. O piesă ce capătă noi sensuri, o dată putere, speranță și încredere. O filosofie a vieții transpusă pe note și versuri. „Gone Too Soon” — versuri de poem, voce de basm. Dă du-rează în jur de 2 minute. Închide în ea mai multă sensibilitate decît oricare altă piesă. O melodie care ar face și pietrele să plîngă. Albumul se încheie cu „Dangerous”, piesa

titulară, plasată -ultima, căci, „cel din urmă vor fi cei dinți”. Continuă linia cunoscutelor „Dirty Diana” și „Billie Jean” și totuși tema este abordată diferit, poate fiind văzută cu alți ochi. Pasiunile vorbite sînt alternate cu cele cîntate. Este o melodie cu notă senzuală. Departe de a fi o încheiere, este o promisiune de continuare. Caseta s-a terminat, dar melodiile continuă să răsună în aer.

Concentrare de stiluri diferite, o evoluție netă, un album matur, gândit, bine alcătuit, în care 11 dintre cele 14 melodii sînt de o valoare incontestabilă, expresie a unui talent deosebit. „Dangerous” dezvăluie, în parte, ce se ascunde în spațiile măști de pe coperta albumului. Adevăratul Michael „Jann” este în muzica sa. Acolo îl veți putea găsi orînd, doar făcînd efortul de a înțelege această muzică.

OPINII... REPLICI...

„Aș fi dorit ca această dispută pe care domnul Popa Alexandru o relansează prin scrierile dumnealui să se fi consumat în preajma unei muzici și a unei sticle cu votcă bună. Dar, dacă dînsul o vrea publică, fie și așa.”

Înainte de a începe ceea ce am de spus, trebuie să fac cîteva precizări. În primul rînd, nu sînt un rocker sau metalist, ci un simplu ascultător de muzică de orice gen. În al doilea rînd, rușinea celor care ascultă de la rock în sus, pînă la vîlăși lig-niși fără să reacționeze cîtusi de puțin (mai puțin Timpușiu). Și mai mult rușine publicității „Rock” care ar fi trebuit imediat să dea curs provocării domnului Popa Alexandru și să ia apărarea celor pe care-i reprezintă.

Și acum, între noi, domnule Popa. O să încep prin a-ți cita pe Rob Halford (de altfel a fost citat și de Pavel Călin): „Rockul nu este numai muzică, este o filosofie și un mod de viață”. Întrebarea care mă chină este dacă vă considerați un rocker, domnule Popa? Indiferent de ce ați răspunde dumneavoastră, eu nu vă consider. De ce? Răspunsul îl veți afla în continuare, dacă, bineînțeles, aveți înțelegerea de caracter să-l citiți. Deci... afirmați că ascultați și studiați cu pasiune muzica rock de 25 de ani... Degeaba, domnule Popa! Ați omis ceva foarte important — verbul a trăi. Muzica se ascultă, se trăiește și abia apoi, se studiază. Și chiar și așa, studiul implică anumite deschideri spre nou, ceea ce la dumneavoastră nu este cazul, din păcate sau din ferocitate. De asemenea, faceți uz cu prea multă ușurință de anumite idei confușe, ca să nu le numesc altfel. Cum vă trece prin cap că numai adolescenții anilor '60-'70 sînt singurii cunosători de rock? Numai din această afirmație rezultă că sînteți împotriva a ceea ce este tînr și nou.

V-am citit rîndurile și, în final, nu m-am mai putut abține și am ris. Cum să nu rîzi de ceea ce zîndeste un teribilist care face atîta caz de cunoscîntele sale muzicale și de înalta sa etică morală? Și cu toată etica, v-ați permis, totuși, să puneți semnul „egal” între numele unui om și un cuvînt al cărui sens îl caracterizează doar pe cel ca dumneavoastră. Imi pare rău că sînt nevoit să vă spun asta, dar o meritati. Încercați să dați explicații prea filosofice și, în același timp, prea lioșite de adevăr unor fenomene pe care nu le cunoașteți. Nu înțeleg de ce. Ce aveți cu cei care ascultă și iubesc death, thrash? Sînt prea violenți? În ce sens? Comparați numai cel mai rapid vals cu cea mai cuminte bucată rock, cîta diferență de ritm, de mișcare și nu în ultimul rînd de decibeli! Și totuși, lumea nu a rămas la stadiul valșului, ci a încercat să găsească ceva nou, ceva reprezentativ pentru timpurile pe care le trăiește. NOUL, asta este lucrul care vă sunără și pe care nu-l înțelegeți, domnule Popa? Fiecare, să-și trăiască viața așa cum îi place și Dumnezeu să fie singurul care ne judecă! Să nu uit, cei 25 de ani de studiu cu care vă laudați sînt (admițînd, prin absurd, că în afara orelor de cursă, necurată și somn, ați ascultat numai muzică?!) de fapt, 9 ore. Și pentru că tot ați adus vorba despre expresii execrabile, ai urmărit, bănuiesc, serialul „Maddie și David”. Nu știu dacă v-ați dat seama că de cite ori David era în limpa folosea două cuvinte pe care publica noastră Televiziune le traducea prin „du-te naibii!” Aceste două cuvinte erau: FUCK YOU sau FUCK IT! Cel puțin rockerii, și nu numai ei, au cerut să spună asta în fata celor care se consideră ceva mai sus decît restul!

ADRIAN MERLOI
(Băile Govora, Tr. Severin)

CLAUDIU HOREANU (str. Prieteniei nr. 3, bl. 131, ap. 1, Arad, cod 2500) oferă textele pieselor de pe „Prisoners In Paradise” — Europe, dorind în schimb textele de pe celelalte albume ale formației. **VLADIMIR MEDREA** (str. Eroilor, bl. 27, sc. C, ap. 39, Blaj, Alba) : „Am 18 ani, sînt elev în clasa a XII-a și mă pregătesc intens pentru facultate (medicină). Ceea ce este important este că sînt un admirator al formației Queen cum rar e-a mai văzut și nu de ieri de azi ci, de la vîrsta de... (îneți-vă bine) 7 ani. Sînt cam rar admiratorii acestei formații. Aș dori să-mi găsească cit se poate de mulți prieteni care să aibă aceleași gusturi muzicale. Pot să-mi scrie și băieți, deși cred că nu e greu de ghicit că cel mai mult as prefera să correspondez cu fete. Imi plac și The Beatles, Pink Floyd, Rolling Stones, AC/DC.” **ELENA SANDU** (str. I.C. Frimu nr. 55, bl. 15, sc. B, ap. 9, Cimpulung-Muscel, jud. Argeș, cod 0125) : „Doresc să călătoresc pe aripile muzicii pînă la cei care iubesc muzica și vor, la rîndul lor, să călătorească tot pe aripile ei pînă la mine. Sînt elevă în clasa a IX-a la Școala Normală Carol I din Cimpulung, profil limbi moderne. Formația mea preferată este New Kids On The Block. Aș vrea să știu versurile melodiilor „Tonight” și „Happy Birthday.” **DAN CRISTIAN TANASE** (str. Mihai Eminescu nr. 1, Caransebeș, jud. Caras-Severin, cod 1650, tel. 96513995) : „Preferințele muzicale: Sandra, Pet Shop Boys, N.K.O.T.B., Blue System, Roxette, Europe, AC/DC, Guns N'Roses. Îi rog pe cei care imi pot da diverse informații sau imi pot oferi (spre vinzare) postere și albume cu formațiile amintite să-mi scrie”. **LAURA JIFCU** (str. Victoriei, bl. 200, sc. 4, ap. 63, Tirgu Jiu, jud. Gorj, cod 1400) : „Am 15 ani,

sînt satenă cu ochi căprui. În orag, am mulți prieteni, dar doresc să-mi fac prieteni și în țară. Aș vrea să correspondez cu băieți între 15 și 17 ani, care pot să-mi scrie pînă la vacanță (și după). În timpul vacanței voi lipsi din localitate. Mă interesează în mod deosebit textele următoarelor cîntecuri: „I Do It For You” — Bryan Adams, „I Wanna Sex You Up” — Color Me Badd, „Because I Love You” — Stevie Nicks, „Forever Young” — AlphaVill. Formațiile mele preferate sînt: AC/

rog pe Dan din Botogani să-mi trimită adresa lui. Pot să-mi scrie și alți tineri din țară dacă au ca preferință muzicală formația N.K.O.T.B. Aș vrea să obțin și adresa solistului Gheorghe Florin, precum și cit mai multe date despre el”. **ADRIAN MIKLOS** (str. Ceahlăului nr. 7, bl. 27, sc. B, et. 2, av. 12, Lugoj, jud. Timiș, cod 1800) : „Sîntem doi prieteni care dorim să înființăm un Fan-Club N.K.O.T.B. Cei care doresc să ne ajute pot scrie în afara adresei menționate și la adresa

N.K.O.T.B. UP 40. Bryan Adams, Jason Donovan, Mariah Carey, George Michael, Rod Stewart, Roxette. Aș dori să obțin cit mai multe date despre cei menționați și unele cîntecuri interpretate de ei”. **CARMEN GRAMISTEANU** (str. Olteu nr. 25, bl. H7, sc. A, ap. 16, Suceava, cod 5300) : „Bună, prieteni! Mă sînt singură și părăsită. Poate mă ajutați. Sînt o fată care-i adoră pe Gabriel Cotabita, Mariah Carey, Whitney Houston, Phil Collins. Aș dori să correspondez cu tineri

nili”. **DORCEA** (str. Caraculului nr. 5, bl. 13, et. 1, ap. 4, Timișoara, jud. Timiș, cod 1003) : „Am 14 ani, sînt elevă în zodia „Vărsător”. Imi place muzica rock, deși nu pot să afirm că sînt o rockstar înrăită decît aș vrea. Preferințele sînt multe, am să mă oreces totuși la Scorpions, AC/DC, A-Ha, Skid Row, Jon Bon Jovi, Roxette, Dave Niven, Alice Cooper”. **SIMONA** (str. Olteu nr. 6, et. B, ap. 11, Baia Mare, jud. Maramureș, cod 4800) : „Vreau să devin o rockstar adevărată și nu pot. Știu reclama cu „dă-mi votă și adăvas Tonton!” Dar, în cazul meu nu doinde de adăvas (sînt cam răbăgîțîșă), ci doinde numai de... rockeri. Am încercat să mă impetionez cu rockeri și rockete din clasa, din liceu (care a fost numit pentru numărul rockeriilor în tot județul), ba chiar și de la alte licee, dar nu știu mare lucru despre stilul lor de viață și nici despre povestea de muzică. De regulă sînt privită cum de sus pentru că nu am părul chiar atît de lung și nici chiflul, nu port prea multe lucruri deodată, cîci mi-e frică să nu mă... tragă la pîmînt. Cit dorințe blue-jeans, ce să mai spun? I-am strimtat cît am putut de mult i-am datat, i-am tăiat și i-am umblat de petec și de calaream. Cel mai curios lucru este că metal-istii nu vor să mă considere de-a lor, dar fan-arii și break-istii mă consideră o rockstar înrăită. În concluzie, am nevoie de cineva care să mă invite să mă port și să trăiesc ca un rocker adevărat. Am 16 ani, sînt satenă cu ochi albaștri-verzi și 170 m. Prefer: AC/DC, Iron Maiden, Skid Row, Guns N'Roses și Poison.”

ORLANDA DELADI

INTERMEDIUM PRIETENII

DC, Roxette, Color Me Badd”. **NICK + ALEX (PREDESCU ALEXANDRA)** — str. Valea Călugărească nr. 4, bl. A10A, sc. C, et. 2, ap. 9, sect. 6, București) : „Sîntem 2 frați, fani ai formației Depêche Mode. Alie preferințe: Erasure, The Cure, Bros, U 2, R.E.M., INXS”. **CODRUTA SZASZ** (str. Alea Valea Frumoasei, bl. 4, sc. A, ap. 3, cod 2400, Sibiu) : „Dacă vă place muzica heavy-metal (sau orice gen), călătoriile, să vorbiți despre dragoste sau despre clișeele vieții, imi puteți scrie. Imi place să jec prietenii pe această cale. Fiti convinși că veți primi răspuns!” **MAGDA DUMITRESCU** (Aleea Castanilor nr. 1, bl. A1, sc. 2, ap. 3, et. 1, Cartier Crihala, Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți, cod 1500) : „Îi

str. Brodicesanu nr. 6, jud. Timiș, Buzias, cod 1919. În schimb, unor postere cu formația preferată oferim postere cu Tom Cruise, Vanilla Ice, Jon Bon Jovi și Sebastian Bach și textele melodiilor „Good Vibrations” — Marky Mark și „Don't Cry” — Guns N'Roses”. **CRISTI B.** (str. Trivale, bl. 19, sc. A, ap. 27, Pitești, jud. Argeș, cod 0300) : „Am 15 ani și aș vrea să correspondez cu rap-eri din toată țara și de ce nu și cu cei de peste hotare. Imi plac: Vanilla Ice, Marky Mark, De La Soul, KLF, Third Bass și toate formațiile care cîntă rap... misto”. **ALINA** (str. Buna Vestire nr. 11, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000) : „Am 15 ani, și sînt o iubitoare a muzicii. Soliști și formații preferate: Depêche Mode,

care nu ca pasiuni muzica și sportul”. **SORIN** și **SIMONA** (str. Călugăreni, nr. 7, bl. V2, sc. A, ap. 9, Oradea, Bihor, cod 3700) : „Sîntem doi frați. Printre pasiunile noastre primul loc îl ocupă muzica. Sîntem fani ai celor 2 adorabili cîntăreți — Mădălina Manole și Vanilla Ice. Dorim să achiziționăm cit mai multe date, texte, poze. Oferim, în schimb, poze cu alți cîntăreți”. **DAN IAYORSZKY** (str. Dragos Vodă, bl. 23, sc. I, ap. 1, Deva, jud. Hunedoara) : „Doresc să correspondez cu adepții muzicii punk-rock, hardcore, new-wave”. **BOGDAN RUSU** (Bd. 2 Grăniceri, bl. 23 (stil vechi) sau 14, sc. A, ap. 7, Fălticeni, jud. Suceava, cod 5750) : „Am aproape 16 ani, 1.80 m. sînt unul dintre cei născuți în zodia „Geme-

BEATLES

legendă și adevăr

Brian s-a folosit de prima gresală a lui Paul pentru a puncta ce-l durea pe el. Într-un interviu din revista engleză „Queen” și reluat de „Life” din S.U.A., Paul a mărturisit că experimentase LSD-ul. Mai rău, a dat și explicații: „Mi-a deschis ochii, m-a făcut un membru al societății, mai bun, mai onest, mai tolerant”. A gafat și mai tare spunând trimisilor cotidianelor că responsabilitatea ziaristului este să tacă în legătură cu anumite subiecte, și nu să le „umfle”.

Si Brian era asaltat de telefoane. În disperare de cauză a afirmat că și el se drogă cu LSD și era de acord „din tot sufletul” cu acest nou curent care se răspândise. Revista „Melody Maker” destinată adolescenților i-a acordat un interviu mai amănunțiu în care esențialul era: „Am avut câteva temeri, dar mi-am asumat riscul. LSD-ul m-a ajutat să mă cunosc mai bine și să fiu mai puțin prost dispus”.

Această afirmație a deschis efectiv ușa lui. Brian era criticat de ziare, de comentarii de TV, de pastori și preoți. S-a discutat mult pe holurile parlamentului și a fost adoptată o poziție oficială

în care se spunea că oficialitățile erau „orientate” de atitudinea față de acest drog periculos.

Paul nu i-a fost nici măcar recunoscător lui Brian pentru această încercare de a-l sări în ajutor. Discuțiile telefonice între cei doi au devenit atât de violente, încât la un moment dat Brian a refuzat să mai răspundă la telefon. Mulți din membrii familiei sale și din cercul de prieteni apropiați au fost vexați de atitudinea lui Brian. Cilla Black, al cărei public era de vîrstă mijlocie, a fost cea mai afectată. Existind aproape o similitudine între Cilla și Brian și mersându-se pe faptul că făcuse carieră împinsă de la spate, Cilla își produsese primul show de televiziune — color — din Marea Britanie. Brian nu fusese acolo, dar i-a trimis cadou un televizor color, iar declarația Cillei a fost: „M-am simțit ca un copil abandonat”.

Conflictul a fost apănat la l'Étoile, cînd a sosit sampația. Cilla l-a iertat, după ce Brian i-a argumentat elocvent motivul afirmației sale.

Cu succesul albumului „Sergeant Pepper”, Beatles-ul au devenit din ce în ce mai conștienți de impactul cîntecelor lor asupra publicului, acum producându-se trecerea spre cîntecul cu mesaj. Mesajul verii era „love”, iubirea de care toată lumea avea nevoie. Era naiv și banal, dar datorat de speranțe. Făcea parte din magia Beatles-ilor și cei din anturajul lor simțeau această dragoste ca o credință în neutralizarea cinismului lor.

Lansarea cîntecului „All You Need Is Love” s-a făcut într-o transmisiune internațională urmărită de 200 milioane de oameni la 25 iunie.

Brian a fost inspirat și a dat o petrecere la Kingsley Hill în cinstea acestei noi atitudini de viață, bunăvoință, iubirea, LSD-ul. Nu intenționa să fie o petrecere acidă, dar existau șanse putine să nu lase așa ceva, pentru că în acel moment „familia” Beatles avea un stoc de stupefianți impresionant. Fusese comandat la San Francisco, la renumitul chimist „Owlsley”. Se făcuse un plan minunat și foarte intens de transportare a drogurilor. La Monterey, în California avea loc primul festival rock în aer liber, nu departe de laboratorul lui Owlsley. Desi șiau că o firmă americană avea exclusivitate de filmare, au trimis un echipament complet de filmare, aparent pentru festival.

Cînd echipa de filmare a fost respinsă, cum era de așteptat, lentilele etanșe ale aparatelor de filmat au fost umplute cu LSD lichid, încălzite pe un vas și trimise înapoi în Anglia. Drogul era extrem de tare, inducea „călătorii halucinogene” și electrice.

Lista de invitați la petrecere a cuprins doar prietenii cei mai apropiați: Mick Jagger, Marianne Faithful, Lionel Bart, dirijorul Filarmonicii londoneze Sir John Pritchard, Kenny Everett, mare personalitate a radioului și TV, și Nat Weiss, care a venit special de la New York pentru acest eveniment.

Derek Taylor și soția sa erau de asemenea invitați, achitându-li-se costul călătoriei. Derek deschisese o companie de publicitate pentru muzică

pop, care era bine cunoscută în S.U.A. Pe lista lui de clienți figurau printre alții grupul Byrds și Festivalul de la Monterey. Brian era într-o stare de spirit bună, mai ales după ce citise cronicile favorabile la „Help”. Simțindu-se puțin vinovat, i-a spus lui Derek că volumul său „A Cellarful of Noise” continua să se vîndă bine și că probabil beneficiul lui Derek fusese modest. Cînd acesta i-a mărturisit că pierduse de mult contractul de exclusivitate, Brian a scos din buzunar carnetul de ocure și a completat unul de 1 000 £.

Traducere și adaptare
GABRIELA ȘEICARU

MICHAEL JACKSON

Frații Jackson aveau fără îndoială talent, aveau dinamism și aveau în spate peste zece ani în care fuseseră slujitorii „zeului” funky, Michael. Simțea însă nevoia unei schimbări. Se plîngea din ce în ce mai des, la fiecare apariție scenică, în momentul atît de așteptat al medley-ului „Jackson Five”, Michael intra în criză: „M-am săturat, nu-l mai cînt. Nu mai pot!”. Frații săi erau contrariați: „Cum, nu mai poți să cînti piesele de pe ABC”. Michael se apăra: „E vechi, e consumat. Aranjamentele sînt aceleași, costumele sînt aceleași”.

Starul anului '81 este fără îndoială Michael Jackson; cu na-

sul său nou, cu vocea sa care între timp s-a maturizat. Michael va descoperi în curînd că poate face orice cu multitudine. Cîntăreț atrăgător și dansator irezistibil Michael era un artist complet. Turneul '81 al celor cinci frați este o reușită. Fiecare dintre ei e autorizat de ceilalți să aibă un recital în cadrul spectacolului. Tito are solo-ul de chitară de pe „Heartbreak Hotel”. Randy are la intrarea în scenă armura sa argintată și apoi solo-urile de percuție. Marlon are izbucnirea de dansator-sexy pe „Lovely One”, „furînd” inimile fetelor din sală.

Pentru acest turneu, frații Jackson au apelat la una din celebrele croitorese din lumea rock-ului, Fleur Thiernmeyer,

australiencă, își făcuse ucenicia cu Pat Benatar, Patti LaBelle și grupul de hard-rock Kiss. De această dată ea a controlat în totalitate imaginea grupului: „Am acceptat „pus-tii” cu condiția să pot spune da sau nu în orice privință. Le controlam unghilele, machiajul, părul, încălțămintea, totul...”.

Turneul „Jackson 81” a fost o reușită totală. „Parcă niciodată frații Jackson s-au fost atît de proaspeți și strălucitori”, scria revista Rolling Stone. Jacksonii arătau ca niște păpuși în mărime naturală, abia scoase din cutiile lor...

La 21 martie 1981, un întreg batalion de jurnaliști veniți din Anglia, Italia, Israel sau Africa de Sud vor năvăli în Los Angeles pentru conferința de presă a fraților Jackson. Un Rolls-Royce imaculat oprește în parcare hotelului. Michael coboară însoțit de Bray, garda sa de corp, și Janet, sora lui mai mică. E îmbrăcat cu o jachetă de baseball și blugi. Michael sosește în sala de conferință și întărbările încep să curgă:

— Care este star-ul tău de cinema favorit?

— Ah! E dificil de răspuns... Se sfătulește cu Janet. Tot restul conferinței se va derula astfel. De o parte întrebări, de cealaltă nesfîrșite consultări între Michael și Ja-

net. Danny Baker, ziarist la „New Musical Express”, povestește: „Cel mai enervant era cînd își pierdeai interesul pentru întrebare chiar la mijlocul răspunsului, oprindu-se la mijlocul frazei...” Pe parcurs atmosfera va deveni mai agreabilă, atunci cînd va veni vorba despre dans. Michael își va destălni admirația pentru dansurile rusești, descriind figurile care îi plac cel mai mult.

Cîtiva ani mai tîrziu, același Danny Baker își va aminti că a sesizat un singur moment de emoție în convorbirea cu Michael: „Atmosfera s-a dezechetat în momentul cînd l-am întrebat ce îl face cel mai mult să ridice. Michael s-a pornit într-un lung sir de explicații la adresa lui... Benny Hill. „El și Robert de Niro sînt actorii mei preferați”, a zis el”.

Danny Baker a avut șansa să-l revadă pe Michael și după conferința de presă. În timpul unei sesiuni foto improvizate el va descoperi ce se petrece în interiorul clanului Jackson. „Cu o noapte înainte Tito avusese un coșmar”, povestește Baker. „Visase o intimplare neverosimilă petrecută la un concert Jackson. Sala era pe jumătate goală. Michael îl tot presa cu întrebări: „Un concert spul? Cu noi? Sala nu prea era plină? Am simțit că acesta era de fapt coșmarul lui Michael: să cînte în fața unei săli pe jumătate goală!”.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

THE BOSS A REVENIT

30 dintr-o sută de date neștiute
despre Bruce Springsteen. publicate
în suplimentul revistei Vox
Record Hunter din aprilie 1992

1. Prima piesă Springsteen preluată (cover-version) a fost Born To Run în 1974, de către grupul The Hollies.

2. Patti Scialfa (îi se mai spune Mrs. Boss) a debutat pe disc ca solistă background în 1977, pe albumul Garden Of Love Light al lui Narada Michael Walden.

3. Titlul original pentru Darkness Of The Edge Of Town a fost American Madness.

4. La Schafer Music Festival de la New York (1974) Bruce a cântat în deschidere pentru Anne Murray (cap de afiş).

5. În timpul probelor de sunet pentru turneul din 1981 din Marea Britanie, Bruce folosea piesa Strawberry Fields Forever.

6. Primul single britanic a fost Born To Run din septembrie 1975. A ajuns doar pe locul 58.

7. (Fucked Up) Amplifier Blues este titlul unei piese-protest, care a figurat în repertoriul trupei lui Springsteen, Steel Mill, în 1969.

8. Debutul lui Bruce pe disc s-a produs în 1966 cu grupul de şcolari The Castles. Piesa se numea „Baby I” şi a fost înregistrată într-un magazin din New Jersey.

9. „Fire” a fost compusă pentru Elvis Presley, care a pri-

BRUCE şi doamna sa PATTI SCIALFA

mit caseta demo de la Springsteen cu câteva săptămîni înainte decesului. A devenit mai târziu un hit pentru The Pointer Sisters.

10. Primul premiu Grammy l-a obţinut în 1985, pentru Cel mai bun solist vocal (Dancing In The Dark).

11. Biografia din 1990 scrisă de Dave Marsh a fost prima carte de acest gen, din sfera rock, pătrunsă pe lista best-seller-urilor din The New York Times.

12. Bruce a ocupat locul 2 într-un concurs de bancuri italiene organizat în 1983 la Asbury Park.

13. B. S. a compus câteva piese şi a cântat la chitară pentru albumul „Protection” (1982) al Donnell Summer.

14. B. S. a fost cap de afiş timp de 3 zile la Max's Kansas City (din New York), în 1973 alături de Bob Marley And The Wailers.

15. B. S. a fost primul reprezentant al genului care a apărut simultan pe copertile revistelor Time şi Newsweek.

16. Video-clipul Dancing In The Dark a fost regizat de Brian De Palma (The Untouchables, Bonfire Of Vanities).

17. B. S. a refuzat oferta firmei Chrysler (12 milioane de dolari), pentru folosirea melodiei Born In The USA într-o campanie publicitară TV.

18. The Wall Street Journal despre B.S.: „Poate cel mai influent artist rock din America de la Elvis Presley încoace”.

19. Primul cîntec de-al lui folosit într-un film a fost Hungry Heart, în pelicula Risky Business (1990, cu Tom Cruise).

20. Singura apariţie în concert a lui B. S. alături de Bob Dy-

BRUCE SPRINGSTEEN în 1989

lan a avut loc cu ocazia unui show organizat de Tom Petty la Los Angeles în martie 1990, cînd cei doi au cântat Travellin' Band (Creedence Clearwater Revival) şi I'm Crying (The Animals).

21. John Hammond de la CBS a semnat contractul cu B. S. la un deceniu după ce tot el l-a adus la casa de discuri şi pe Dylan.

22. Born In The USA a fost donată fără pretenţii financiare filmului documentar Dear America, film despre veteranii de război din Vietnam, „Este cîntecul lor, oricum”.

23. Regizorul Paul Schrader l-a abordat pe B.S. să facă în filmul Born In The USA în 1979, dar Bruce a refuzat oferta. După 5 ani a folosit titlul, iar în compensaţie l-a făcut cadou regizorului melodia Light Of Day, introdusă de acesta în filmul cu acelaşi titlu, în 1987.

24. The E Street Band şi-au luat numele de la o stradă din Belmar, New Jersey, unde lo-

cula mama lui David Sancious, pianistul trupei.

25. Bruce este născut în aceeaşi zi (23 septembrie) cu Ray Charles şi Mickey Rooney.

26. Natalie Cole a avut cel mai reuşit hit cu o piesă Springsteen în Marea Britanie: Pink Cadillac a ajuns pe locul 5 în 1988.

27. Tot în Marea Britanie B. S. a atins locul 4 cu propriul cîntec, Dancing In The Dark, în 1984.

28. Vinzările în lume pentru Born In The U.S.A. sînt estimate la peste 17 milioane de exemplare, cifră care-l situează pe locul 7 pe lista celor mai bine vîndute discuri din toate timpurile.

29. Show-ul din 1988 susţinut în Berlinul de Est s-a bucurat de o audienţă record: 160.000 de spectatori.

30. Din 1972 Bruce n-a mai votat la alegerile prezidenţiale.

BRUCE ŞI STING (1988)

DISCOGRAFIE — ALBUME

- 1973 — martie — Greetings From Asbury Park NJ
1974 — februarie — The Wild, The Innocent And The E-Street Shuffle (reeditat în 1983).
1975 — octombrie — Born To Run
1978 — mai — Darkness Of The Edge Of Town (reeditat în 1983)
1979 — decembrie — No Nukes — culegere pe care figurează 2 piese, „Devil With The Blue Dress On” şi „Slay” (cîntată cu Jackson Browne)
1979 — octombrie — apar primele 3 albume într-un set
1980 — octombrie — The River
1982 — septembrie — Nebraska
1984 — iunie — Born In The USA
1985 — mai — We Are The World — culegere pe care apare şi B.S. cu Trapped
1986 — decembrie — Live 1975-1985 (5 albume apărute împreună şi-n mare secret).
1987 — oct. — Tunnel Of Love — a apărut şi pe CD — pe culegerea A Very Special Xmas figurează cu Santa Claus Is Coming To Town.
1990 — The Last Temptation Of Elvis — Bruce participă la această compilaţie cu Viva Las Vegas
1992 — martie — Human Touch (Columbia)
1992 — martie — Lucky Town (Columbia)
Cele două L.P.-uri din acest an au apărut şi pe C.D.

BRUCE ŞI TOM PETTY (1990)

BRUCE, SOUTHSIDE JOHNNY ŞI STEVE VAN ZANDT

TIN MACHINE

sau progresia perversiunii

Cu un cuțit de junglă băgat în teacă și agățat de centură și cu un tricou pe spatele căruia scrie „Fuck you, I'm from Texas”, Hunt Sales năvălește pe ușa unui studiou din Montreux, își înșală bețele și începe să numere. David Bowie a adus cu el un tânăr și necunoscut, dar promițător, chitarist din Boston, numit Reeves, a cărui seninătate a produs o reacție curată de ură încă din secunda în care a intrat în studio. Era periculos și experimental și nu putea să meargă. Deci avea sens.

Tin Machine, după cum insistă membrii săi, este o asociație de rock a anilor '90, un tipat de dezamăgire al unei formații formate din patru muzicieni renegeți al cărei solist este, din întâmplare, celebru. Atât timp cât va continua să apară în public, Bowie va fi perceput ca o personalitate individuală și nu ca un membru al unei formații, indiferent cu cine va lucra. Din fericire — ironia soartei — Tin Machine este o combinație de personalități mai mult ca orice; accentele excentricității care îl aduc pe frații Sales la marginea societății îl fac și secția ritmică perfectă pentru un grup care amenință să-și ia zborul de pe scenă. Dar cel mai greu de înțeles este prezența lui Bowie însuși: acum doi ani stătea în fața celui mai mare public din cariera sa, cântând piese fără conținut; cu Tin Machine stă în fața celui mai puțin numeros public, dar cîntă despre tot.

„Dacă ai fi avut vreo dorință arzătoare să faci ceva ce numai eu aș putea face, fără îndoială că aș fi făcut. Dar nu am această dorință arzătoare. Necesitățile mele artistice au fost pe deplin satisfăcute de această trupă. Obişnușul să cred că lucrez pentru a le demonstra celorlalți că am idei, care sînt importante, și miza luat mult timp să realizez că de fapt ceea ce încercam eu să fac era să mi-o dovedesc mie; să-mi dovedesc mie însumi că sînt un tip de treabă, că sînt OK. De câte ori mă trezesc dimineața mă gândesc că trebuie să plătesc pentru ziua asta; că trebuie să muncesc pentru a-mi plăti blestemata de existență pe pămînt! Mă simțeam așa de vinovat și mi se părea că nu aș merita să fiu aici dacă nu aș face ceva. A fost o adevărată forță motrice pentru viața mea, chestia asta, dar acum prioritatea o are însăși viața mea. Nu văd de te as continua o carieră solo numai de dragul de a avea o carieră.

Între-o cameră aflată la cîțiva centimetri de malul Tamisei, Reeves Gabriel închide încet ușa în spatele său și pune o mică valiză de metal pe canapea.

Studioul Eel Pie al lui Pete Townshend ocupă un spațiu larg, unde viespile sînt ornamentul principal și calmul suburban nu este întrerupt decît de superstarurile rock aflate în plin proces creator. Se spune că vasul amarat lingă mal ar conține un studio complet, pentru cazul în care Pete ar dori să-și invite muza la o plimbare pe Tamisa. „Frațele lui Pete lucrează așa astăzi”, spune Reeves în timp ce-și toarnă o ceașcă de cafea arătînd cu degetul spre zona respectivă.

Reeves este veriga de legătură melodică la Tin Machine, și chitara sa străbate înregistrările în explozii de funk industrial, tipind patetic sau în atonalități complete. „Evenimentele instrumentale fac trecea de la strofa la refren sau prin a doua strofă, după ce au auzit o dată melodia, spre refren sau final. Timbul de percepere al ascultătorului obișnuit se scurtează în funcție de năvălirile pe care i le oferă pentru a-l menține interesat pînă la finalul piesei”.

„Nu cred că ceea ce numesc eu evenimente instrumentale l-ar atrage pe ascultător prin ele însele, dar de fapt aici e smecheria. Dacă le servești o explozie de zgomot de chitară la locul potrivit, care-l va face să exclame: Asta ce mai e?, dar nu le mai lasi timp pentru răspuns și treci în partea următoare a piesei, împusti doi iepuri dintr-o dată: îți îndeplinești dorința de a cînta așa cum vrei. Indiferent dacă sunetele obținute par numai niște zgomote de chitară sau sînt acorduri pline de feeling și în același timp servești interesul cîntecului respectiv. Cîntecul de pe primul album au fost de fapt niște pretexte pentru a face zgomot, în timp ce acum se pare că avem cîntecul adevărat și asta îți dă posibilitatea să faci lucruri care pot fi mai neplăcute luate ca atare, dar care în contextul cîntecului subliniază anumite pasaje ale acestuia”.

Reeves deschide valjoara scoțînd la iveală un întreg arsenal de cabluri și efecte. Un baraj de sunete distorsionate despică tăcerea cînd producătorul dă drumul la banda cu înregistrarea soloului lui Reeves din piesa „Big Hurt”. „Dacă ai fi auzit asta în contextul pieselor vechi, ți-ar fi sunat mai potrivit. Îți lipsește încă ceva, dar în principiu merge. Este minunat să faci parte dintr-o trupă ca Tin Machine pentru că aici am o grămadă de posibilități de exprimare. De exemplu, aici, printre cîteva cîntecuri care sînt foarte apropiate de stilul blues pot introduce și unul cu tentă speed-metal, dar nu foarte pronunțată. M-au deranjat întotdeauna cei care soru melodiile într-un singur stil. Eu am un stil al meu care s-ar putea exprima astfel: poți folosi orice notă vrei atît timp cît termini cu nota care trebuie”.

David pretinde că farmecul lui Reeves constă în ironia înțeleptă. „Mulți dintre instrumentiștii mei preferați aveau chestia asta, cu excepția, poate, a lui Steve Ray Vaughan. Nu exista nici o urmă de ironie în stilul lui, totul era feeling pur, fiecare notă. A fost unul dintre cei mai puri chitariști cu care am lucrat. Adrian Belew, Frip și Reeves — aceștia trei sînt genul de chitariști care te fac să zâmbești cînd îi auzi cîntînd”.

Tony Sales este de acord: „Eu cred că Reeves își lasă din minti celebritate, dar mor după el. Căci că și Hendrix își lăsa din minti. El nu face niciodată același lucru, este tot timpul altceva. Îmi place ce cîntă pe „One Shot”, este ceva înclinat, aproape de sunetul de sax, într-un fel pot să spun că nu am mai auzit pe nimeni să cînte ca el”.

Tony și frațele său Hunt s-au regăsit pe ei înșiși prin muzica lui Hendrix, de aceea au părăsit școala foarte devreme și au pornit pe drumul muzicii fără să privească înapoi. Reeves Gabriel a petrecut mult mai mult timp cu nasul în cărți, acesta fiind probabil motivul pentru care creațiile sale sînt atît de gîndite. „După părăsirea mea rock-ul, în fața inițială, a fost sex music. Și probabil, ceea ce l-a stricat a fost supraințelelectualizarea”.

Hunt continuă: „Vezi, Reeves a mers la școală și eu nu. Eu mi-am făcut educația cîntînd în cluburi de jazz cu muzicieni mai bătrîni și pe stradă. Am știut de la o vîrstă fragedă că vreau să devin, asta e un lucru pe care mulți nu-l știu. Eu știu ce vreau și facem ce vrem. Eu nu m-am apucat de muzică pentru a cuceri femei. Ce femei aș fi putut visa la 10 ani? La mine acasă veneau Shelly Mann și Duke Ellington și asta e o chestie. Buddy Rich m-a ajutat foarte mult. Pe vremea aceea aveam 15 ani și trăiam în Chelsea Hotel. Am încercat să mă întorc la școală, dar n-a mers. Așa că am continuat să studiez intens instrumentul, exersînd 10 ore pe zi, șase zile pe săptămînă, ani întregi. Voiam să fiu sigur că mă pot descurca oriunde, într-o trupă de soul, de jazz sau de orice alt fel. Tatăl meu a făcut toată viața ceea ce a crezut el de cuvință și poate de aceea a fost mai mult singur. Dar nu și-a trădat niciodată crezul artistic și de aceea, desi nu a murit, poate fi considerat o legendă. Și ca el nu sînt mulți”.

Reeves continuă: „Tatăl meu a lucrat pe remorchele din portul New York și datorită lui am învățat să cînt la chitară. El credea că la școală prea în serios. Avea un prieten, pe Turk Van Lake, care cînta cu Benny Goodman și mi-a spus: „De ce nu îți niste lecții de chitară de la Turk?”. A vrut să fac asta pentru că mă vedea foarte prins de școală. În mintea lui era: „medici, avocați și muzicieni” pentru că muzicienii erau ca niște preoți sau ceva în genul asta; ei făceau acest lucru care venea dinăuntrul lor, ceva pe care practica nu-l poți învăța. Nu făcea parte din categoria ocupațiilor respectabile, dar era un drum cărui îi puteai devota viața”. „Era un fel de religie” spune Hunt.

Reeves aprobă: „Era o religie”. Bowie preia ștabela destălnurilor: „Tot ceea ce am făcut descrie ceea ce am trăit. Este o analiză personalizată a stărilor mele emoționale, dar apare ca o manifestare a unor situații din afară. De exemplu dacă eu trec printr-o stare de contradicție cu mine însumi despre anumite lucruri, voi transpune această stare într-un cîntec despre relația dintre un soț și o soție. Aproape toate temele cîntecelor de pe disc sînt inspirate din trăirile mele interioare.

Am fost foarte nerocos în ceea ce privește relațiile cu oamenii din jurul meu. Și toate neînțelegerile pe care le-am avut vreodată le-am avut numai cu mine însumi: nu-mi plăcea ce fac, nu aveam încredere în ceea ce făceam, nu voiam să-mi exprim emoțiile — toate aceste lucruri care-ți pot izola viața. De abia în ultimii ani am învățat cum să trăiesc viața și cum să ies din acel cocon de izolare autimpusă. De izolare chiar față de mine însumi. Nu dădeam voia sentimentelor — așa în suferință și în consecință nici eu nu-mi cunoșteam prea bine propriile sentimente. Nu le-am dat niciodată șansa de a fi examinate”.

Acest gen de nevroză este de obicei o moștenire din adolescență.

„Da, este o comportare de adolescent!” insistă Bowie. „În mod cert și știu de ce o fac. De fapt vine din copilăria mea: Știi, cînd nu eram decît un băiețel... Din cauza familiei în care am crescut, era foarte greu să mă exprim emoțional, pentru că fusesem educat să n-o fac. Totul avea loc cam în felul ăsta: „De ce zîmbesci? Vezi să nu-ți mut eu zîmbetul în partea cealaltă!” sau: „De ce plîngi? Lasă-ți că-ți dau eu motiv de plîns!” Asta se întîmpla mereu și la patru sau cinci ani înveți foarte ușor cum să devii un sloi de gheață. Îți găsești o față care să-ți mulțumească pe toți. Din păcate, această tactică de conservare are implicații și în viața adultă: nu realizezi că încă te folosești de tertipurile învățate pe vremea cînd aveai patru ani. Și cînd îți dai seama sau cînd cineva îți atrage atenția, este aproape un joc să realizezi că te comporți ca un pusti, așa că este neapărat necesar să te schimbi. Și asta este unul dintre principalele motive pentru care oamenii încep să se drogheze”.

Tony își amintește de vremea cînd studia cu Carol Kaye, o bass-istă de la Motown. „Ea spunea: „Nu vreau să-ți impun tehnica mea pentru că tu o al de pe-a ta; așa că hai s-o îmbunătățim!” Era o femeie minunată. Inspirația venea numai datorită simplității ei prezente și a îndemnurilor de genul: „Dă-i drumul în forță. Al feeling și asta conținează”.

Ar mai fi multe de spus și de explicat în legătură cu Tin Machine, dar cel mai bine este de-acum înainte să lăsăm muzica lor să dea toate explicațiile.

Traducere și adaptare după revista „Musicalian” ANCA LUPEȘ

FAN-CLUB

Inițiate la noi în țară

FAN-CLUB

DANIEL IORDĂCHIOAE

1. Mihail Mitrofan — str. Poligonului nr. 8D, bl. Cl, et. 4, ap. 15, Alba Iulia, cod 2500
2. Nicoleta Fildesan — Bd. Victoriei nr. 18, bl. UB 9, sc. B, et. 3, ap. 12, Alba Iulia, cod 2500
3. Anca Boerescu — str. Lălelelor nr. 38, Arad, cod 2900
4. Mihaela Hutupan — str. Cornisiei nr. 1, bl. 12, sc. B, ap. 2, Bacău, cod 5500
5. Didona Platon — Bd. Iepureanu nr. 31, bl. B 7, sc. A, ap. 22, Birlad, cod 6400
6. Oana Chiriac — str. Iancu Cojocaru nr. 12, sect. 4, București
7. Beatrice Iancu — Alea Buhusi nr. 3, bl. 5, sc. 2, et. 6, ap. 89, sect. 3, București, cod 75440
8. Daniela Bogăcean — str. Paring nr. 19, bl. HII, ap. 12, Cluj, cod 3400
9. Mirela Badea — str. Natterre, bl. I 5, sc. 1, et. 3, ap. 7, Craiova, cod 1100
10. Laura Drăgulin — Cartier Faleză Nord, str. Pescărușilor nr. 70, bl. FZ 13A, sc. D, et. 1, ap. 16, Constanța, cod 8700
11. Maria Cristinescu — str. Hîlincea 24, bl. 998, sc. D, ap. 1, Iasi, cod 6600
12. Anca Băluț — str. 1 Decembrie 1918, bl. 62, ap. 35, et. 8, Piatra Neamț, cod 5600
13. Mihail Iordăchioae — str. Moldoveni nr. 5, bl. T 7, et. 1, ap. 7, Pașcani, cod 5725 (sediu central)
14. Anca Măchița — str. Găgeni nr. 115 B, bl. 127, sc. B, ap. 24, Ploiești, cod 2000
15. Laura Ilie — str. M. Vițazu nr. 5 E, sc. A, et. 2, ap. 14, Rădăuți.

FAN-CLUB

CORINA CHIRIAC

Simona Ardeu — cal. Băho-vei nr. 309, bl. 44, sc. 2, ap. 55, sector 5, București

FAN-CLUB

CHRIS NORMAN

Beatrice Băiu — Bd. Dacia 98, sector 2, București, cod 70256

OFFICIAL CHRIS NORMAN

FAN-CLUB c/o Kris & Pete P.O. Box 510821 W — 5000 Köln 51

FAN-CLUB

MĂDĂLINA MANOLE

Aulochi Ciprian — str. Dobrogeanu Ghiciei, bl. 5, ap. 73, Roman, jud. Neamț, cod 5550

FAN-CLUB

CĂTĂLIN CRISAN

Cătălina Stefan — str. Felea-cul nr. 6, sc. 2, ap. 22, sect. 1, București

FAN-CLUB

MARIAH CAREY

Mihail G. Hucan — O.P. 70, C.P. 04, sect. 3, București

FAN-CLUB

„MILLI VANILLI”

Roliv — C.P. 18, O.P. 3, Alexandria, Teleorman, cod 0700

FAN-CLUB

SKID ROW, CINDERELLA, METALLICA

Anton Fabian — str. Ion Maiorescu nr. 11, bl. 59, et. 2, ap. 14, tel. 35 01 65, București

FAN-CLUB

MICHAEL JACKSON

Creola Zamfirache — Bd. Muncii nr. 223, bl. M II, sc. 4, ap. 77, sect. 2, București

FAN-CLUB

MARIANA CRISTIAN

Mariana Cristian — Bd. Independenței, bl. 27, sc. 1, et. 4, ap. 13, Focșani, jud. Vrancea, cod 5300

FAN-CLUB

A-HA

Gabriela Dumitrescu — str. Laborator nr. 128, bl. 39, sc. 1, ap. 9, sect. 3, București, cod 74364

FAN-CLUB

GABRIEL COTABITA

Virginia Dutu — Bd. Maghe-ru nr. 34, sc. E, et. 4, ap. 20, sect. 1, București

FAN-CLUB

HOLOGRAF

Mădălina Chițulescu — C.P. 116, O.P. 37, București

Cîteva dintre Fan-Cluburile (originale) solicitate desti ele au mai fost publicate chiar de 2-3 ori:

EUROPE — c/o Europe Fan-Club, Box 22036, 10422 Stockholm / Sweden

PATRICK BRUEL — c/o 14 Production, BP 345, 75229 Paris cedex 05, France

ROCH VOISINE — BP 232, 92100 Boulogne cedex, France

SKID ROW — P.O. Box 67456, Los Angeles, CCA 90057

IRON MAIDEN — c/o Smerch P.O. Box 1 AP London, England W1P

MADONNA — Winterland c/o 37 Soho Square London W1

PHOTO GHICITOARE

Pentru fofoghicitoarea publicată în numărul 11 (58) al revistei noastre am primit răspunsuri dintre cele mai diverse. Unii l-au recunoscut în persoana „mîncîciosului” pe Ovidiu Komornik, pe unul dintre componenții formației Gipsy King, John Lennon, Paul McCartney. Răspunsul corect este Dan Bittman. În urma tragerii la sorti au lesit distigatori Laura Popa (Tulcea), Dragos Motoc (București), Carmen Grămisteanu (Suceava). Premiul va consta într-un single cu Holograf.

CRONICĂ ALTERNATIVĂ (II)

Puiu Pascu Trio cu Virgil Popescu — cb, Titi Herescu — dr., cu un program mult mai bine pregătit decât la Braşov '91. ● Ansamblul Casel Armatei din Cluj, condus de admirabilul trombonist Mihai Porcişanu ne dovedeşte permanent că şi di- xielandul poate fi creativ. Ex- celent show, care stărneşte ro- pote de aplauze. ● Urmează o întâlnire, pentru unii (J. Răducanu, Fl. Lungu), rein- întâlnire, emoţionantă, cu pian- istul Eugen Ciceu, Ciceo — cum este cunoscut în Occident. E plecat din 1982. A mai reven- it şi cîntat în ţară în 1977, după cutremur, după ce reuşise o donaţie (un concert de binefa- cere în Germania) în favoarea sinistraţilor. Ne oferă ne prezintă (ne cîntă şi ne vorbeşte) un recital de maestru în bine- cunoscutul său stil ce pendulează permanent între jazz şi mu- zica clasică. Astfel, am ascultat şi Cealkovski, Chopin, Mozart, Dvorak, dar şi Kern, Gershwin, Garner, blues şi swing. Alex Braşoveanu îmi precizează că în Occident — E. Ciceu este su- prănumit „Prinţul negru”. ● Într-o altă pauză îl întâlnesc pe vechiul amic Emilian Tan- tana, fostul secretar al Clubului de Jazz Sibiu — acum emigrat în Austria. Îmi vorbeşte cu ad- miratie de succesele altul jazz- man, compatriot, braşovean, plecat tot în Austria, Nicolae (pe numele de artist — Nicolas) Simion şi-mi arată revista „Jazz-Thetic” din Germania, în care o mare firmă de impresar- iat îşi prezintă formaţiile şi concertele lor. Printre acestea remarc cu plăcere: Nicolae Si- mion Quartet cu Lonnie Plaxi- co (parcă a cîntat şi cu Ch. Co- rea), Graham Haynes şi Ronnie Burrage. ● Virgil Mihailu, cu- noscut comentator — eselst al jazzului din Cluj: „Dă-mi 40 de lei. Ți-am adus revista „Steaua” în care am scris des- pre festivalurile organizate de tine la Braşov şi Costineşti”. Cum să nu-i dau? Îi dau nu pentru că a scris despre mine, şi favorabil, ci mai ales din con- sideraţie pentru această valo- roasă revistă, printre puţinele cu pagini permanente şi de jazz. Prima seară se încheie cu un ansamblu de jazz (amatori) din Olanda, veniţi, ca şi anul tre- cut, prin relaţia oraselor înfră- ţite Sibiu — Bouwkunde. Le apreciez doar buna intenţie. Mă consolez la hotel. Din camera alăturată se aude John Col- trane. ● A doua zi în Pla- ţa Revoluţiei din centrul vechi al Sibiului este pro- gramată la ora 11.00, dar în- cepe abia la ora 13.00 o gală open „Blues, gospel & di- xieland”. Cîntă acelaşi ansam- blu din Cluj, apoi The Sinners Quartet (vocal + trio de acom- paniment) din Braşov (debut absolut). În urma acestui suc- ces, convenim cu organizatorii ca acest quartet să reia un mi- crorecital şi în cadrul galei din seara respectivă. Acţiunea poas- tă a fost de bun augur pentru că în sala Casel Sindicatelor, de această dată într-o excelentă sonorizare, The Sinners Quartet au cîntat absolut impresionant. Au fost solicitaţi să dea şi un bis. Deja sînt înconjuiaţi de admiratori şi chiar un impres- ar, Aurel Gherghel, i-a invitat la Gala de jazz din cadrul Fe- stivalului Ecopop — Bucureşti '92 (21 aprilie).

Propo de Sinners Quartet. Un membru al grupului răs- punde la întrebarea unui repor-

ter: „Deocamdată cîntăm gospel, dar vrem să intrăm şi în jazz”. De alături, pianistul grupului, ardelean şi el, intervine: „Cînd? Astăzi?” Bateristul acestui grup îmi povesteşte: „Prin anii '60, cînd eram student la Iaşi, un trompetist din Filarmonica res- pectivă a fost arestat că la un banchet la care era prezentă şi protipendă de partid, la un moment dat a cîntat americă- neşte. (?!), cu surdină wa-wa (de fapt, un pahar). Ceea ce a de- ranjat urechile sensibile şi pre- tenţioase ale unui tov. Cine-mi spunea oare, că prin anii '50 Pepsi-Cola era considerat, ca şi iazzul, produs burghez, capita- list, decadent? (Desigur, cine cînta americaneste era conside- rat un reaş pericol pentru că, firese putea gîndi şi „acţiona la fel...”). ● Open-ul din Pla- ţa Revoluţiei a fost încheiat cu un antrenant recital de blues oferit de Trio A.G. Weinberger (voce şi chitară), Cornel Stroe — dr. şi invita- tul lor, basistul Roberto Mus- so din grupul „Three views” (Italia). ● În după-amiaza aceleiaşi zile, concurs al for- maţiilor debutante. După cite ştim de la organizatori şi ju- riu o formaţie este prezentă la acest concurs: 1. În urma audierii unei casete; 2. Pen- tru a concura la titlul de lau- reat ce oferă automat drep- tul de a putea evolua la e- diţiile următoare în Gala for- maţiilor consacrate. Prin a- ceastă prîmă Gală Big-Band — Galaţi (un ansamblu de copii care lucrează în această direcţie abia de două luni) s-a prezen- tat şi a emis pretenţii cam de- vreme. ● Au mai evoluat în a- cest concurs Quartetul Davi — Chişinău. I-am ascultat deja în festivalurile de la Costineşti şi Galaţi 1991: Street of Jazz — Constanţa (au debutat într-o altă formulă la Costineşti '91) şi The New Commers — Bucu- reşti. Rezultatul anunţat la in- ceputul ultimei Gale lăta-l con- semnat în procesul-verbal rea- lizat de un juriu compus din domnii: D.tru Capolanu, J. Ră- ducanu, M. Tiberian, M. Pop, D. Ionescu, L. Butoi, Fl. Lun- gu. „Titlul de laureat al pre- zentei ediţii a concursului se atribuie formaţiei The New Commers din Bucureşti, quartet instrumental reprezentînd secţia de jazz a Universităţii private „Titu Maiorescu” din Capitală. Formaţia este compu- să din Zoltan Andraş-p., Sorin Romanescu-c., Petronius Ne- grescu-bas, Diana Simion-dr.

— Titlul de laureat pentru cea mai bună contribuţie indivi- duală se acordă trompetistului Marian Cucu din formaţia con- stănţeană Street of Jazz.

— De asemenea se acordă Pre- miul special al juriului quartet- ului Davi din Chişinău, pen- originalitatea formulei instru- mentale (acordeon, vioară, pian, baterie) şi fuziunea elemente- lor folclorice cu muzica de jazz”. ● D.tru Capolanu: „Ja- zzul e o stare. Cine se poate a- geza în această stare are şanse să cînte jazz”. ● Kiss Bela, preşedintele Clubului de jazz din St. Georgehe (Casa de cul- tură a sindicatelor), ne infor- mează: „Auditiile colective au loc în fiecare miercuri, orele 18-20, o oră jazz clasic, o oră jazz modern”.

ALEX. SIPA

(va urma)

FESTIVALUL SIBIAN — cronică în foileton (II)

Toată sala e în picioare, se păstrează un minut de recu- legere într-o tăcere adîncă, res- pectuoasă — şi parcă aud plin- sul înăbuşit, undeva în stal, al doamnei Ionescu, mama dispă- rutilui... Tot recitalul poartă amprenta orelor de nesomn ale maestrului — aranjamentele sale pentru piesa „Chicago”, pentru temele ellingtoniene „Mood” „Indigo”, „Solitude”, pa- rafrazarea în jazz a popularei balade „Mioriita”, compoziţia propriei „Cascade”.

Sibienilor le urmează „Aca- demic Jazz Group” — formaţie bucuresteană laureată anul tre- cut la „Concursul debutanţilor”, în acelaşi context festivalier, potrivit regulamentului acestei competiţii, aceşti studenţi au dobîndit o dată cu rivalul titlu dreptul de a evolua în '92 ală- turi de consacraţi; doi dintre ei s-au consacrat deja şi în afara grupului — bass-istul Ionut Ba- ranga a cîntat cu Johnny, cu Mircea (mă refer la Răducanu şi Tiberian, bineînţeles !), cu Garbis; la rîndu-i saxofonistul Cristian Soleanu a colaborat şi el cu Mircea, a fost angajat între timp în Big band-ul Radio... Fără înfatuare ei au continuat însă activitatea de grup „aca- demic” — acum îi simt uşor crispaţi — pe cine nu inhibă scena sibiană? — dar se repia-

ză rapid căci de la „Sibiu '91” au apărut adesea în concerte, la Bucureşti, Constanţa, la Clubul studentesc de jazz din Calea Plevnei, la cîteva festivaluri. Repertoriul de recital apare înnoit cu teme pretenţioase — „Freedom Jazz Dance” (Eddie Harris), „Isotop” (Joe Hender- son), apare şi o creaţie inedită a chitaristului, iar amintirii lui Nicolae Ionescu, „Academici” îi

lor muzicale atrage de astă dată atenţia! Si mai ales pres- tatia lui Puiu Pascu, pe care publicul de la festivaluri îl re- vede mereu acordînd plane... Dar interpretarea sa pe clavia- tură nu e a unui acordor, ci a unui pianist autentic. Programul de recital, alternînd stilurile cla- sic şi modern, include şi com- poziţia de grup „In Memoriam Nicolae Ionescu”.

După ci ar trebui să ofer pu- blicului o pauză dar spiritele sînt încălzite, astfel că arunc în luptă un detaşament de elită — Septetul lui Mihai Porcişanu din Cluj, remarcabil grup in- strumental, mai nou numit „Old Timers Dixieland Band”. Ca un veritabil „comando de jazz”, Bogdan Stegaru, Eugen Csapai, Cornel Arion, Vasile Dieci, Rudi Calo, Mimi Varga şi desig- gur, Porcişanu „asediază” şi cucereşte publicul cu armele pasnice ale vitalităţii, experien- ţei, feeling-ului. Am zice, un comando fără vîrstă fiindcă — grup de notabilă longevitate şi stabilitate — septetul clujean neagă cu strălucire, nerv şi u- mor „vechimea” celor peste 17 ani de activitate. În memoria dispărutului — „Ragtime „For You” de Mihai Porcişanu.

FLORIAN, LUNGU
(Va urma)

Jazz... minut cu minut

Închină tema lui Dan Grolnik cu titlu semnificativ: „Nothing Personal”. „Academici”, adică, alături de Baranga şi Soleanu, Violeta Toma — baterie, Floren- tin Dună — chitară.

O surpriză dintre cele mai be- nefice o constituie recitalul trio-ului Puiu Pascu — pianist bucurestean, cu Virgil Popescu — chitară-bass (dar şi un repu- tat compozitor şi aranjor de muzică uşoară de calitate). Titi Herescu — baterie (fost cola- borator al lui Marius Pop). Îi apreciem pe toţi drept buni tehnicieni instrumentişti dar rezultanta interacţiunii ideilor

WE WANT MILES (VI)

Continuăm în acest număr să vă oferim completarea ca- talogului discografic al lui Miles Davis din perioada 1960-1967, care cuprinde două titluri de referinţă: „SOMEDAY MY PRINCE WILL COME” şi „MILES DAVIS AT CARNEGIE HALL” din 1961, două titluri de L.P. despre care Miles însuşi spunea că „reprezin- tă acele virtuţi din cariera mea”. Formaţia lui Miles îi cuprindea în 1961 pe JOHN COLTRANE la saxofon te- nor, WYNTON KELLY la pian, pe basistul PAUL CHAMBERS şi bateristul JIMMY COBB. După pleca- rea lui John Coltrane, a că- rui puternică personalitate l-a marcat într-un anume fel pe Miles, saxofonistul tenor Hank Mobley participă la în- registrarea celor două L.P.- uri mai devreme amintite. Mobley corespundea dorin- ţelor lui Miles: avea fraza- re asemănătoare cu cea a lui Sonny Rollins şi în acelaşi timp cuprindea sonorităţi „cool”, ceea ce l-a determi- nat pe Gil Evans să-i propu- nă o nouă colaborare lui Mi- les. Concertul de la Carne- gie Hall, din 12 mai 1961, a fost un real eveniment mu- zical pentru scena america- nă de concert. „THE LE- GENDARY PERFORMAN- CE” — aşa s-a numit în sub- titlu discul produs de Teo Macero, care îl va însoţi pe Miles Davis mulţi ani de a- tunci, disc ce cuprindea o serie de excelente piese ce vor constitui şi obiectul unui film de televiziune, produs tot în acea vreme de Robert Herridge, intitulat „THE SOUND OF MILES DAVIS”. So What, Oleo, So- meday My Prince Will Come, Lament, The Meaning of the Blues şi New Rumba au fost motorul a numeroase articole din presa america- nă: „Stilul lui Davis por- neşte de la cerebral către e- moţional. Revenirea la sce- na de concert a fost amen- dată cu mult entuziasm de auditoriu, văzînd în Miles un nou muzician, ce swing- ează, după cum spunea Ge- rry Mulligan, cu o violentă controlată. — George T. Si- mon (New York Herald Tri- bune, mai 1961); „Davis n-a cîntat niciodată mai fasci- nant ca în sera asta de mai — Bill Coss (Down Beat Magazine, iunie 1961); „Ast- fel s-a derulat o nouă etapă din cariera lui Miles, denu- mită de istorici „perioada quintetului de aur”.

La jumătatea anului 1962, într-o seară de club, Miles, ascultînd secţia ritmică cum sună, a simţit o mistuitoare nevoie de schimbare. Avea la îndemîna o nouă mişcare

în jazz denumită „New Thing”, ce se îndrepta cu paşi mari spre stilul „Free”. Contingentul de saxofonişti „new thing” avea dimensi- uni apreciabile iar Miles i-a ales pe Sam Rivers şi Geor- ge Coleman. L-a introdus în formaţie şi pe tânărul de a- tunci, absolvent al şcolii de muzică Eastman, RON CAR- TER. Excelentă alegere, ce dovedeşte geniala capacitate a lui Miles de a observa din pleiada de „new Commers” pe acela care au disponibi- lităţi enorme. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi în cazul lui Anthony Williams (la care Miles a observat un stil foarte personal, combinînd acea poliritmie de la Philly Joe Jones cu elemente din sfera „new thing” foarte mo- derne) precum şi în acela al lui HERBIE HANCOCK, un tînar pianist din New York, care la 20 de ani scrisese o piesă ce era extrem de cu- noscută pe atunci — WA- TERMELON MAN — (Her- bie era o combinaţie a sti- lurilor pianistice practicate de Red Garland, seducător şi melodios, Wynton Kelly, foarte degajat şi plin de cu- loare „funcky” şi Bill Evans, un impresionist al claviaturii). Cu această garnitură Miles porneşte în turnee şi înregistrează discurile. Înte- grate etapei de avangardă, înfrînrea cu saxofonistul Wayne Shorter (conducător muzical alături de ART

BLAKEY la Jazz Messengers în 1964) determină începutul unei noi direcţii stilistice pentru Miles Davis. Dar des- pre aceasta în numărul vi- tor.

1. SOMEDAY MY PRINCE WILL COME — (1961) Co- lumbia 25 AP 757
2. MILES DAVIS IN PER- SON, FRIDAY NIGHT AT THE BLACK HAWK, San Francisco Vol. I — (1961) Co- lumbia
3. MILES DAVIS CLASSICS — (1958 — 1961) Columbia 88138 IMS
4. MILES AND COLTRANE — (1961) Columbia 88029 IMS
5. MILES DAVIS IN PER- SON, SATURDAY NIGHT AT THE BLACK HAWK, San Francisco Vol. II — (1961) Columbia
6. MILES DAVIS AT CAR- NEGIE HALL, Miles Davis Quintet Elth Gil Evans And His Orchestra — (1961) Co- lumbia CL 1812
7. Quiet Nights, Miles Davis and Gil Evans Orchestra — (1962-1967) Columbia 8556 IMS
8. SORCERER — (1962-1963) Columbia 25 AP 786
9. SEVEN STEPS TO HEA- VEN — (1963) Columbia PC 8955 IMS
10. MILES DAVIS IN EU- ROPE — (1963) Columbia PC 8963 IMS
11. FOUR AND MORE — (1964) Columbia

MIHAI GODOROJA

GUNS N'ROSES

Don't cry

Ooh
Talk to me softly
There's something in your eyes
Don't hang your head in sorrow
And please don't cry
I know how you feel inside
I've been there before
Something is changin' inside me
And don't you know
(Ooh) don't you cry tonight
I still love you, baby
(Ooh) don't you cry tonight
(Ooh) don't you cry tonight
There's a heaven above you baby
And don't you cry tonight
Give me a whisper
And give me a sigh
Give me a kiss before you tell me goodbye
Don't you take it so hard now
And please don't take it so bad
I'll still be thinking of you
And the times we had baby
(Ooh) and don't you cry tonight
(Ooh) don't you cry tonight
(Ooh) don't you cry tonight
There's a heaven above you baby
And don't you cry tonight
And please remember that I never lied
Ow and please remember
How I felt inside now honey
You gotta make it your own way
But you'll be all right now sugar
You'll feel better tomorrow
Come the morning light now baby
And don't you cry tonight
And don't you cry tonight
And don't you cry tonight
There's a heaven above you baby
And don't you cry
Don't you ever cry
Don't you cry tonight
Baby maybe someday
Don't you cry
Don't you ever cry
Don't you cry
Tonight

PENTRU FANII GUNS N'ROSES

În ziua de 22 mai grupul va concerta la Budapesta. Agenția MARA organizează o excursie cu acest prilej cu plecarea la ora 7,30 (pe 21 mai), urmând să fiți cazați la Hotelul Sarmez din Băile Felix. Se va servi cina și micul dejun. Deplasarea și celelalte servicii costă aproximativ 7000 de lei iar biletul de concert între 11 și 15 dolari.

AUTOPORTRET

TOM HANKS

M-am născut în Concord, California, acum 36 ani. Am doi copii, un băiat de 11 ani și o fetiță de șapte. Nu mă consider un bărbat chipos, mai degrabă aș spune că am un nas de mășcarici și un corp destul de disproporționat.

Copilaria mea a fost marcată de divorțul părinților mei, când aveam doar cinci ani. A fost o experiență pe care am reținut-o într-o manieră dramatică, atunci când m-am separat de prima mea soție, Samantha Lewes, în 1985. A fost îngrozitor, da, sunt momente în viață când trebuie să faci ceea ce este necesar să faci, chiar dacă te doare și te marchează pe viață.

Am petrecut copilăria alături de tatăl meu care era bucatar. El mi-a creat capacitatea de adaptare la circumstanțe potrivnice, ceva foarte necesar pentru a supraviețui ca actor. La liceu, am avut primele roluri. Profesorii mi-au dat curaj. Am debutat în „Imblinzirea scorpilor” de Shakespeare.

După aceea, am jucat la televiziune în câteva seriale unde am învățat multe, și bune, și rele, și ce trebuie să faci, și ce este interzis să faci.

Niciodată nu se știe când sună flautul norocului. Totuși s-a produs cu o viteză rapidă. Salutul s-a realizat cu filmul „SPLASH”. Era o producție Disney. Actrița Daryl Hannah a fost aleasă în rolul de sirena. Mi-a dat ample că au fost mari controverse la nivelul conducerii filmului dacă actrița să-și etaleze șirul sau să-l acopere cu părul ei lung și albu.

Eu știu că se caută un protagonist masculin. M-am prezentat îmbrăcat în blue-jeans, o cămașă și o mină foarte calmă. Întrucât știu că nu am ce pierde. Spre surprinderea mea, am fost ales în distribuție.

Trebuie să-ți mulțumești directorului filmului, Ron Howard, care m-a lansat. În 1984, am câștigat 70.000 \$. Ulterior am făcut multe comedii și nu regret. Mă consider un bun comediant care știe exact până unde să-ți îndoaie coarda.

Cu ocazia realizării filmului „Voluntarii”, o peliculă în maniera lui Bob Hope și Bing Crosby, dar fără Dorothy Lamour, am cunoscut-o pe actuala mea soție, Rita Wilson. A fost cel mai important câștig. Filmul „Casa mea este o ruină” m-a epuizat pe parcursul a patru luni de rodaj.

Poate că am făcut prea multe comedii. Actualmente, aproape în fiecare sală de cinema se proiectează un film cu mine. Dar fără ajutorul publicului, nu aș fi devenit o figură populară. Dacă fac comedii — deși, de curând, am făcut o pauză cu filmul „Regulă vanităților”, adaptarea romanului lui Tom Wolfe, realizată de Brian de Palma — este pentru că port un respect deosebit față de spectatori. Trebuie să le ofer tot ce ai mai bun din tine.

Filmul „Big” mi-a schimbat viața. Este o comedie nebună, dar extraordinară de bine construită, ce vorbește despre incapacitatea noastră de a ne recupera buna dispoziție a anilor copilăriei. Cred că este una dintre cele mai bune interpretări ale mele. Este foarte complicat să fii adult și să ai niște reacții copilărești fără să cazi în ridicol. Am un aer copilăresc, dar nu prostesc.

Câteva persoane mă văd precum o stea de cinema. Nu sînt. Laudele te înjosesc. Scopul meu nu este de a mă îmbogăți, ci doar de a mă bucura de meseria mea, de a petrece momente plăcute alături de prietenii mei și-a avea o familie fericită. Celelalte trec pe plan secundar.

„Trăiește-ți viața și nu fă din viața cinemă” este filozofia mea.

Dacă ar trebui să-mi fac o radiografie, ar rezulta că sînt introvertit, timid și singuratic. Nu-mi place să-mi etalez sentimentele. Nu sînt deloc exhibiționist sau egocentric, cum sînt calificați unii actori de comedie. Cîteodată sînt și excepții. Eu sînt una dintre ele.

Traducere și adaptare
DAN MEDISANU

CATHERINE DENEUVE —

destăinuirea
bine temperată

REPORTER : Îi cunoașteți de multă vreme pe Yves Saint Laurent. Cum a avut loc prima dvs. întâlnire? Vă mai amintiți de ea?

CATHERINE DENEUVE : Da. Era în 1965. Venisem la Saint Laurent cu o poză decupată dintr-un jurnal apărut cu un an în urmă; cu marea emoție a oricui, într-o asemenea situație, doream și eu să-mi fac o rochie „ultima colecție”. (Era pentru gala de prezentare către regina Elisabeta a Angliei). O rochie albă, lungă — din „crêpe” — cu un plastron brodat roșu pe care n-am s-o uit niciodată. Era de-a dreptul extraordinară... După aceea, am avut prilejul, destul de curînd, să lucrăm împreună pentru „Belle de jour”, iar apoi, sigur, și pentru alte filme.

REP. : Se poate vorbi de un fel de „dragoste la prima vedere”?

C.D. : O, nu. Relația noastră a apărut și s-a dezvoltat în contextul și în legătură cu munca noastră. Dl. Saint Laurent este un om atât de timid și delicat, încît dacă întâlnirea noastră ar fi avut loc în alte circumstanțe decît acestea, ea ar fi fost cu totul diferită. În această conjunctură „profesională”, noi discutăm despre film, despre personaje, despre vestimentație, și fără îndolală că, în paralel, abordăm și alte subiecte: toate acestea ne-au apropiat și au creat, între noi, o legătură foarte puternică — (ce mi-a întretînut, în timp, față de el o admirație constantă). Yves Saint Laurent este, cu siguranță, o filantă cu totul surprinzătoare.

REP. : Cum vă alegeți modelele? În timpul prezentărilor de modă?

C.D. : Da. Și încă rapid. Frecventez această Casă de modă de multă vreme și cunosc pe toată lumea. Așadar pot să-mi formulez opțiunile foarte repede. Cu toate că stilul lui Yves Saint Laurent mi-e atât de familiar, el continuă să mă emoționeze și să mă surprindă cu fiecare colecție. Cred că aici se află și diferența între modă și modernitate: în acea „Ceva” care supraviețuiește anotimpurilor și înseși trecerii anilor. Uite, de exemplu, eu port încă rochii din perioada Mondrian. Am păstrat foarte multe piese de îmbrăcăminte și sînt convinsă că în curînd le

voi purta cu multă plăcere. Cînd asist la prezentarea colecțiilor lui îl regăsesc stilul, îl recunosc materialele. Toată relația noastră își găsește seva în această osmoză care s-a realizat între noi. Fără a fi influențată, privirea mea este pregătită, formată pentru acest mediu de simplitate și sofisticare.

REP. : Toaletele din filmul dvs. „Indochine”, care e pregătit a fi lansat pe ecrane chiar acum, în aprilie, le-a creat Yves Saint Laurent?

C.D. : Nu, nu. E un film de epocă. Vestimentația aparține italliancei Gabriella Pescucci, costumiera lui Fellini și a lui Visconti.

REP. : Turnările în Vietnam au fost obositoare?

C.D. : Nici vorbă. Doar n-am participat la război, ci am făcut un film, într-o ambianță nemaipomenită, în Indochina!... E o țară foarte frumoasă; am petrecut acolo mai mult de o lună de zile. Pentru prima dată, după atîta timp, s-au făcut filmări în Orașul Interzis, — turnări au avut loc și la palatul imperial din Huế, care a fost restaurat pentru necesitățile filmului — ocazie cu care i s-a redat splendoarea de odinioară.

REP. : În această perioadă sînteți implicată în vreo activitate cinematografică?

C.D. : Și da, și nu. Filmările la „Indochine” le-am încheiat în septembrie. După aceea am realizat dublajul. Acum, pînă la lansarea lui nu-mi mai rămîne mare lucru de făcut.

REP. : Care este secretul că, deși anii trec, dvs. rămîneți neschimbată?

C.D. : Mă incîntă faptul că asta mai preocupă pe cineva. Pentru o femeie acest lucru constituie o adevărată povară. Și, mai ales o dată cu trecerea timpului e tot mai greu să participe la confruntare... Secretul meu... E foarte greu să-l relevez. Iată, în același mod: eu sînt fascinată continuu de Yves Saint Laurent care n-a devenit, nici pe departe, un „domn respectabil”. În ciuda talentului și a succesului său, el a știut să cultive și să păstreze o prospețime inalterabilă care i-a ajutat, meru, să rămînă același tînr etern.

Traducere și adaptare
NEGUTA-LIA COTIU

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Ediția din 10 aprilie se poate mândri cu o performanță unică: transmisie de la Timișoara, timp de aproape 3 ore de la cea mai importantă manifestare a rock-ului din această primă parte a anului. Au fost prezenți la microfon Bogdan Puriș, Dorin Munteanu (Radio Timișoara), Gruici Mișu Liubiș (Amala din Timișoara), Răzvan Diaconescu (Q.E.D. din Iași), Teo (Altar din Cluj-Napoca), Ramon Radosav (Ultimatum din Timișoara), Ovidiu Ioncu-Kempes (Cargo), Don Romeo (Cardinal) și colega noastră Mirela Stoescu. Între timp în București ne-au vizitat fanii fideli ai V.N.D. Trebuie re-subliniat efortul deosebit depus de tehnicienii Carului 2 Stereo din Timișoara (Florin Jivan, Gheorghe Rejef și Gabriel Stăniș) precum și înțelegerea și sprijinul colegial acordat de conducerea radioului timișorean. A fost bine sau nu, asta VOI decideți. Noi ne bucurăm că s-a putut realiza o astfel de ediție specială în favoarea rock-ului nostru. Lista pentru 24 aprilie 1992:

1. Strada speranței — CORINA CHIRIAC
2. Living Loving Maid (She's Just A Woman) — LED ZEPPELIN
3. Primăvara — MONDIAL
4. Money Don't Matter 2 Night — Prince & The N.P.G.
5. In Aggadda-De-Vida — IRON BUTTERFLY
6. Dorul — AURELIAN ANDRESCU
7. Che Donna — TOTO CUTUGNO
8. Eu nu mai sînt cel de ieri — AURELIAN TEMIȘAN
9. Hazard — RICHARD MARX
10. Song For Whoever — THE BEAUTIFUL SOUTH

Propunerile pentru emisiune (privind lista dedicațiilor) este bine să le faceți din timp în scris. Telefoanele noastre sînt valabile numai în timpul emisiunii: 13 69 01 și 14 31 90. La pagina consacrată răspunsurilor, vom inaugura o rubrică paralelă: Răspunsuri V.N.D. pentru cei care ridică probleme mai complexe și la care e greu să răspundem la microfon.

L. P. M. + A. P.

TEO (ALTAR) și RAMON RADOSAV (ULTIMATUM)

DON ROMEO (CARDINAL)

de toate

• Din „Popcorn” editat în Ungaria aflăm rezultatele referendumului privind trupele autohtone. 1. Bonanza Banzai, 2. Manhattan, 3. Republic, 4. AD Studio, 5. Exotic. Aceeași formație a ocupat primul loc la discul anului, melodia anului, video-clipul și concertul anului. Alegerea cititorilor germani ai revistei „Soliste” anului:

1. Paula Abdul, 2. Cher, 3. Madonna, 4. Sandra, 5. Whitney Houston. Soliști: 1. Bryan Adams, 2. Chesney Hawkes, 3. David Hasselhoff, 4. Jason Donovan, 5. Matthias Reim. La secțiunea „Dance-Act” au câștigat New Kids On The Block urmați la foarte mică distanță de Hammer și Vanilla Ice (diferență de voturi mai mare). Și la grupuri tot New Kids au câștigat detașat (51%) față de Roxette (34,2%) și Color Me Badd (2,6%).

La prestația în concert ierarhia este puțin schimbată, Roxette ajungând în frunte urmați de New Kids și Scorpions. La categoria „hard-rock” au câștigat Scorpions (la ei acasă) cu 32,5%, Guns N' Roses cu 23,9% și AC/DC cu 16,3%.

• Magazinul săptămînal TIMPUL de la Iași publică în continuare interviuri cu Florian Pittis și interesante cronici de L.P.-uri sau C.D.-uri (în numărul 10, Slayer cu dublul Decade Of Aggression).

• Tot de la Iași am aflat că Play-Back, una dintre cele mai îndrăgite reviste de specialitate n-a apărut din binecunoscutele motive financiare și organizatorice, dar va reveni în curînd. Ar fi bine și normal.

• În Expres Magazin, Alex Revenco rezervă un spațiu considerabil grupului punk Public Image Limited. • În topul Bravo, valabil pînă pe 14 aprilie, pe primele locuri:

1. If You Go Away — New Kids On The Block, 2. Das Boot — U96, 3. I Can't Dance — Genesis, 4. Smells Like Teen Spirit — Nirvana, 5. Black or White — Michael Jackson. La vînzări de L.P.-uri: 1. We Can't Dance — Genesis, 2. After Hours — Gary Moore, 3. Greatest Hits 2 — Queen, 4. Stars — Simply Red, 5. Nevermind — Nirvana.

• De urmărit un single editat de Mute/Intercord cu titlul Faith Healer și interpretat de Recoil. De fapt este Alan Wilder de la Depeche Mode care a reluat o piesă clasică din repertoriul Alex Harvey într-o formulă synthi care durează 7,27 minute.

Alături de el se află Douglas McCarthy. • A apărut și al patrulea album al Tanitei Tikaram (22 de ani): Eleven Kinds Of Loneliness. • John Norum a scos un single cu fostul său coleg, vocalistul de la Europe, Joey Tempest. Titlul parcă l-am mai văzut undeva: Together We're Strong.

• Pe albumul W.A.S.P. 1992, la tobe este Frankie Banali iar la chitară apare ca invitat Doug Aldrich (Lion, House Of Lords, Hurricane, Bad Moon Rising), un adevărat mercenar al rock-ului.

• Udo renunță la trupa cea-

poartă numele din cauza succesului redus obținut cu cele 4 albume de pînă acum. Se zvoneste că nu-i exclusă o revenire a grupului Accept, dar nimic ferm pînă acum. • Anihilator au un chitarist nou, Neil Goldberg, fost student la facultatea de jazz din Berkeley. Producătorul actualului L.P. este „creierul echipei” Jeff Waters.

• Cronici favorabile și chiar elogiase pentru albumul Tool Box al veteranului Ian Gillan. S-ar putea spune că și-a recăpătat vocea de pe vremea lui „Child In Time”. • A apărut în slăbit primul anunt publicitar privind festivalul BUCUREȘTI '92 pe micul ecran! Pentru recitalurile „mari” am reținut numele Bonnie Tyler, Technotronic, Sidney Youngblood, Boy George și Ricchi e Poveri.

POFTA VINE MINCIND — noul L.P. al lui Alexandru Andrieș apare peste cîteva zile!

a.p.

TEN SHARP — pe locul 2 la Radio Contact

PENTRU FANII GUNS N'ROSES

AGENȚIA PARTICULARĂ DE TURISM „LUCON” — ORADEA

organizează excursie la Budapesta cu prilejul concertului „Guns N'Roses” din 22 mai. Prețul biletului este de 2.880 lei sau 4.000 lei (transport opțional Oradea-Budapesta și retur 1.400 lei). Inscriserile se fac pînă la data de 1 mai 1992. Informații suplimentare la Agenția particulară de Turism „LUCON” Oradea, str. Prohovei nr. 1, tel. 991/36613.

CONEXIUNI DIN BRAȘOV AU PLĂCUT LA TIMIȘOARA

TOPURI DE TOT FELUL

NETWORK UK

- (N.M.E. pînă pe 18 aprilie)
1. To Be With You — Mr. Big,
  2. Deeply Dippy — Right Said Fred,
  3. Why — Annie Lennox,
  4. Let's Get Rocked — Def Leppard,
  5. Finally — Ce Ce Peniston,
  6. Joy — Soul II Soul,
  7. Stay — Shakespeare's Sister,
  8. Breath Of Life — Erasure,
  9. Save The Best For The Last — Vanessa Williams,
  10. (I Want To Be) Elected — Mr. Bean And Smear Campaign (cu participarea lui Bruce Dickinson).

BILLBOARD

- (L.P.-uri)
1. Wayne's World — Various,
  2. Ropin' The Wind — Garth Brooks,
  3. Nevermind — Nirvana,
  4. No Fences — Garth Brooks,
  5. Metallica — Metallica,
  6. As Ugly As They Want To Be — Ugly Kid Joe,
  7. Achtung Baby — U2,
  8. Unforgettable — Natalie Cole,
  9. Dangerous — Michael Jackson,

FILM BOX OFFICE

- (N.M.E.)
1. Cape Fear, 2. Freejack, 3. Buggy, 4. Father Of The Bride, 5. Fried Green Tomatoes At The Whistle Stop Cafe, 6. Prince Of The Tides, 7. J.F.K., 8. My Girl, 9. Shining Through, 10. The Last Boy Scout.

INDIE 45

1. Pink Flower — Daisy Chainsaw, 2. Straight To You — Nick Cave, 3. All In The Mind — Verve, 4. Sheela-Na-Gig — PJ Harvey, 5. Ascend — Nitzer Ebb, 6. Walkabout — The Sugarcubes, 7. Butterfly Girl — Nightblooms, 8. Ground Zero — Hair & Skin Trading Co., 9. Free Machine EP — Spitfire, 10. Texas — The 360's.

10 PE O INSULĂ

- (Grig — Galați)
1. The Wall — Pink Floyd, 2.

- Greatest Hits — Queen, 3. The Best Of... — Led Zepplin, 4. Metallica — Metallica, 5. Music For The Masses — Depeche Mode, 6. Imagine — John Lennon, 7. Love Songs — The Beatles, 8. On Every Street — Dire Straits, 9. Interloare — Alexandru Andrieș, 10. Mugur de Iuliu — Phoenix.

Lady D. (Piatra Neamț)

1. Greatest Hits II — Queen, 2. A Night At The Opera — Queen, 3. Innuendo — Queen, 4. Metallica — Metallica, 5. Dangerous — Michael Jackson, 6. Joyride — Roxette, 7. Time, Love & Tenderness — Michael Bolton, 8. 2 Legit 2 Quit — Hammer, 9. Love Hurts — Cher, 10. We Can't Dance — Genesis.

La această rubrică se includ cele 10 albume care vă plac, din toată istoria genului.

D.J.

STUDENT

ziarul nonconformiștilor

PREȚ 15 LEI